

dom
ze światła i słowa

ISBN 978-83-64925-05-4

Skład, łamanie, druk
Graffi Studio Janusz Ansion
Plac Szkolny 18
62-400 Słupca
tel. 63 274 3004

ks. Władysław Piechota

dom
ze światła i słowa

2021

Bajka o duszy

Dobrze by było
wziąć duszę w dłonie
wyjąć z zanadza
znoszonego płaszcza
wystawić pod słońce
jak się sprawdza diament
niech się rozciepli
rozpromienieje
potem położyć na sercu
miejscu przeznaczenia
niech się ucłowieczy
ożyje
ogarnie wszystko
jasnym
spojrzeniem
wzniesie wyżej
ale nie za wysoko
inaczej straci moc...

2019

Jerycho...

Aby zobaczyć Jezusa
który obchodził wioski i miasta
gromadząc wielkie rzesze ciekawskich
jeszcze nienawróconych
obiecując nową Ziemię Przeznaczenia pragnień
niespełnionych
Słowem jak pieśnią
zastygłą na brzegu warg
harfą zamilkłą znakiem zawieszonym niegdyś
na drzewie w ziemi obcej
na świadectwo historii poruszał serca
sumienia wyścielał białym prześcieradłem
unosił w przestrzenie gdzie niebo
płomienne a słońce krwawo już nie zachodzi...
przybyłem do Jerycha miasta cieni
wiedziony ciekawością będąc mały ciałem
i duchem
wszedłem na drzewo sykomory wieży mądrości
mędrzec o bosych stopach jeszcze niesiwiejący
przekonywał że z wysokości widzi się lepiej i dalej
nie widząc góry z trudem wdrapałem się
na drzewo
wtedy wzrokiem nie swoim światłem
nie z tej ziemi
zobaczyłem Kogoś kto nie wyróżniał się w tłumie
był prawie podobny do innych podobnie ubrany
ale to o czym opowiadał nie było z tego świata...

gdy wypowiedział wszystkie słowa
przeznaczone do mnie
wprosił się niespodziewanie do mego
niewysprzątanego domu na wieczerzę.
Nie mogłem Mu odmówić i stał się cud.
Gdy dzielił prząsny chleb mój brudny majątek
dając ubogim
na cztery strony świata zza chmur wyszło słońce.

.....
Wtedy
ja celnik i grzesznik
skazaniec w oczach wszystkich
nie do końca nawrócony
poczułem się wolny
mogłem unieść się do nieba...

2019

* * *

Dziś
to wieczne jutro
wpisane w teraz
myślisz
że czas przed tobą
a on już dotyka
wieczności
zasypiasz i budzisz się
w przestrzeniach wyobraźni
gdzie nie wszystko kolorowe
a nawet nie czarno-białe
zrodzone z pragnień
myśli potarganych
przez wiatr
zasłyszanych głosów
proroków
z kamiennych i papirusowych
kart Biblii

.....
to co z wiary
staje się rzeczywistością
tuż za progiem

2019

* * *

Ulatują słowa
w przestrzeń
nieskończoną
białe gołębie
z gałązką oliwną
z arki Noego
zwiastuny nowego
płyną po niespokojnych
wodach życia
toną w odmętach
zawirowaniach myśli
.....
niech się uspokoją
fale ogromne
nastanie cisza
nowe niebo i ziemia...

2019

* * *

Idą
święci w niebiańskiej
procesji
po niebiańskich drogach

św. Tereska
z bukietem kwiatów dla Jezusa
zebranych na łące
i z żółtym zeszytem
miłosnych wyznań

św. Franciszek
który kochał wszystkich
wilka któremu nakazał
być wegetarianinem
rybom które nie mają głosu
powiedział płomienne kazanie
że podskakiwały z radości
a różom pozabierał kłocę

św. Stanisław
ten młodszy
od dzieci
przewędrował świat
dla większych spraw
umarł przedwcześnie
z miłości

tylko liście jesienne
rozrzucone na drodze
niewidocznym powiewem wiatru
szumią pod stopami
jak Morze Czerwone
które trzeba przejść
aby stanąć na brzegu
Ziemi Obiecanej
upragnionej a tak odległej...

2019

* * *

Jakiego koloru
są łzy
matki
której dziecko
umiera
na sterylnym
onkologicznym oddziale
ojca
którego syn
umarł
z przedawkowania

.....
pewnie
czarne
gdy spływają
rzeką zmarszczek
zbolełej twarzy
która może być twoja
lub Jego...

2019

* * *

Żałuję
że nie przepłynąłem
morza
za którym
krainy zaczarowane
choć zaokrętowałem
się na łajbę życia
porwały mnie fale
nie utrzymałem
równowagi
zostałem na brzegu...
przepływając
wstęgi niebieskie
miałem dotrzeć
do celu
zatonąłem w głębinach
.....
czy morze i rzeka
wyrzucą topielca
przywrócą życiu...

2019

Pragnienie...

Zobaczyć myśl
w jej przeźroczystości
zrozumieć ukryty
sens kołysany
powiewem wiatru
osiadły zwiędłym liściem
na rozdeptany chodnik
w dzień jesienny
zasnuty mgłą...
jeszcze trudniej zatrzymać
jej eteryczne znaczenie
ulatujące mgielką pary
z obojętnych ust
w mroźny dzień...

2019

Requiem

Wydało
się że odeszli
ale niedaleko
tylko na odległość
pamięci
za mleczną szybę
nieboskłon rozświetlony
lampionami gwiazd...
radośni
spacerują drogami
białych chryzantem
modlitwa unosi ich duchy
tuż nad ziemią
przywołuje tak niedawną
przeszłość
niewielką odległość
mierzoną dotykiem dłoni
sercem co widzi
wieczność
żarliwie bije...

2019

* * *

Czy można
zrozumieć ciszę
rozłożyć na czynniki
pierwsze
rozebrać
na najmniejsze atomy
cisza
nie jest milczeniem
a głośnym wołaniem
słyszysz wtedy
jak rośnie trawa
zieloność przysłania
horyzont
czujesz ciężar zapachu
kwiatów
powiew wiatru na policzku
we włosach spadające
gwiazdy
słyszysz
jak cisza rośnie
białym obłokiem
maluje niebo...

2019

* * *

Woła
Zaratustra
chodząc
w jasny dzień
po targowiskach
świata
światła
więcej światła
.....
woła człowiek
przemierzając
krańce ziemi
gdy świat pochmurnieje
miłości
więcej miłości
rośnie
pragnienie
czy dosięgnie nieba...

2019

* * *

Smutek
nieodrodny
towarzysz mej duszy
nie zawsze
przychodzi nocą
czasem zjawia się
rankiem
wraz ze wschodem
słońca
które zagląda
do okien
i budzi noc
nie ustaje też
o zachodzie
gdy krwawi
na czerwono-czarnym
niebie
nawet gdy zasypiam
śni niespokojne sny
które bolą
nie są pocieszeniem...

2019

Filozof z głową w chmurach

Chodzę
z kąta w kąt
szukam sensu życia
z głową pełną
filozoficznych pytań
mądrych dysput
które płyną mętным
strumieniem
z wysokich katedr
gór strzelistych
zamieszkiwanych
przez mędrców tego świata
oni pewnie wiedzą wszystko
nie znają tylko życia...
dlatego przykładam
ucho
do ścian w których
mieszkają skrzaty
i inne bajkowe stwory
może wiedzą więcej
nie stawiają pytań
co bolą...

2019

* * *

Miłość
nie jest miłością
gdy nie umiera
składając siebie
na ołtarzu życia
nie idzie na krzyż
obejmując ramionami
małe chwile zdarzeń
przysłucha do serca
szare dni
zatrzymane w przestrzeni
spracowanych dłoni
gdy nie ocieka małymi
kroplami krwi
które każdego dnia
spadają na strunach
promieniami
słonecznego zegara
przekraczając
wieczność...

2019

Eucharystia i dziecko

W kościele
gdzie święci
mieszkańcy nieba
idą w radosnym korowodzie
poczynając od aniołów
na nieudanych freskach
pokazują drogę...
zaś
na kamiennym ołtarzu
Miłość
nabiera mocy
w znakach chleba i wina
przelewając życie
małe dziecko
o anielskich włosach
w oczach niesie niebo
radość mając w nóżkach
i rączkach
biegając po świątyni
znakiem
tego który z nieba i ziemi
...tylko dzieci
wierzą sercem...

2019

* * *

Dobrze
zatrzymać swój świat
choć mały
zamknięty w bajkach
cudowny i kolorowy
postawić namiot
tylko dla siebie
w kniejach wyobraźni
ukryć dziecięce marzenia
niczego się nie bać
mówić co się chce
chować myśli
obolałe
przed światem
tak bliskim i dalekim
przyjaznym i groźnym
obcym i znajomym
a jednak moim...

2019

* * *

Chciałbym
odnaleźć skrawek
nieba
nie gdzieś daleko
i wysoko
nawet nie po tamtej
stronie
wyrosłej z wiary...
tylko w głębinach
niebieskich oczu
w przejrzystości wody
zatrzymanej w dolinie
małych dłoni
skrzydłach anioła
we włosach na których
osiadły ażurowe
kryształki śniegu
tworząc srebrny wieniec
który zimą budzi wiosnę
strużką przezroczystych łez
z roztajałych sopli bólu
spływając po policzkach
rodzi tęsknotę
i jest pocieszeniem...

2019

Emaus

Idą obok siebie
we mgle
nie wiedząc dokąd
po przeżyciach
jak w nieudanym
małżeństwie
nierozpoznawalni
Nieznajomy i oni
po omacku chwytając słowa
które wtedy
zaczęły coś znaczyć
przezuciem dotykają
przebitego boku i rąk
zasiadają do stołu
niewierzącymi rękami
łamią chleb
niemymi ustami
piją wino
.....
znaki
po których rozpoznaje się
swoich
i wraca się do świętego
miejsca przeznaczenia
Jeruzalem
kresu każdej drogi...

2019

* * *

Boję się
śmierci i sądu
z obrazu Memlinga
gdzie ciało i duszę
kładą na wagę
miłość mierzą
centymetrem

.....
nie boję się
tej od św. Franciszka
tylko wtedy
śmierć
staje się bratem
jak Chrystus ogołocoony
starszą siostrą
gdy podtrzyma za rękę
przeprowadzając do...

.....
nie boję się
gdy wierzę
że niebo domem
a Bóg ojcem
który ociera łzy...

2019

Zapiski

Marzenia
sny
pragnienia
niespełnione
przypadek
to czy
przeznaczenie
radość i smutek
zawsze obok siebie
nierozłączne
przeważnie bolą
.....
ślepy los
zapisywany
na szarych
kartach życia
czy coś więcej...

2019

* * *

Nie wszedłem
na Mont Everest
szczyt ducha
choć bardzo chciałem
tylko na mały pagórek
pragnień
stoczyłem się lawiną

.....
nie przepłynąłem
morza
ani wielkich rzek
od źródła
gdzie woda najczystsza
i życiodajna

.....
dlatego rośnie
smutek
bezradności...

2019

* * *

Uciekły
słowa
miały wyrazić
miłość
powiedzieć wszystko
porwał
je jesienny wiatr
stały się małe
baranki z chmur
na niebieskim
oceanie nieba...
dlatego
myśli skąpane
jesiennym deszczem
szemrzą małym
potokiem
gubiąc się
we mgle
nic nie widać
.....
jak wyrazić
to co najważniejsze
powiedzieć to czego
powiedzieć się nie da
pozostaje
tylko serce?!

2019

* * *

Święty Gabrielu
posłanniku marzeń
aniele adwentu
z szarfą fioletu
promieniu łaski
na końcu którego
gwiazda
znak pośrodku nocy
śnię się rzeczy
nie z tej ziemi

.....

Ona
Niewiasta z mgły
wynurzająca się
z dziejów protoewangelii
z Synem na ręku
krzyż wyrosły
na granicy nieba i ziemi
nadzieją...
między tym co nowe
i stare...

2019

* * *

Wiem
jesteś
za ścianą marzeń
niedaleko
otulona w szal
ciszy...
zamieszkujesz
tajemnice ksiąg
odnajdując światy
pragnień
i pisze się życie
małym ściegiem
czarnych liter
.....
wpatrzona zaś
w bystrooki ogień
igrający w kominku
z kieliszkiem wina
czerwonym miłością...
wtulona w poduszkę
marzeń
śniesz...

2019

Dom

Gdzie
może powrócić
ptak ze zranionym
skrzydłem
gdy nie ma gniazda
a pustka zamieszkuje
beźlistne gałęzie
drzew...
gdzie zatrzyma się
człowiek
gdy nie ma domu
i chodzi ulicami
samotnych miast...
dokąd dojdzie
wierzący
gdy nie wierzy
a Boga
uczynił bezdomnym...
.....
tylko w domu
możemy
poczuć się u siebie...

2019

* * *

Anioły
o brudnych twarzach
nie przychodzą z nieba
są stąd
mieszkają niedaleko
na odległość wzroku
rzutu kamieniem
myją twarze
w krystalicznej wodzie
otoczeni aureolą
zapachu drogich perfum
mają tylko serca
którą biją rytmem
przesypywanych monet
i nie są już miarą miłości

.....
aniołowie
o brudnych twarzach
są blisko
mieszkają w zwyczajnych
domach
są w tobie i we mnie
na granicy sumienia
napiętego jak struny
starych skrzypiec...

2019

* * *

Wyschły
prawie
wszystkie źródła
co u początku
wszystkiego
zatrzymały się
nurty rzek
nie niosą życia
nie ma już rajskich
ogrodów
na brzegach życia
ostre trawy
ranią stopy
.....
dlatego
dobrze
wierząc wiedzieć
że są inne światy
i inne krajobrazy
tylko sercem
przeczuwane...

2019

Fantazje...

Przyjdźcie
z ciemnych nocy
kolorowe sny
nocne widzenia
niech się ukążą
lawendowe pola
słonecznej Prowansji
eteryczne zapachy
wspomnień
unoszone w kolorach
miłości...
przyjdźcie wreszcie
skąpane w słońcu
ametystowe wrzosowiska
po których biegają
białe panny
o lnianych włosach
bosych stopach
niespełnione marzenia
moje sny...

2019

Zdziwienie...

W snach
zapisane życie
połowa mojego
istnienia
nie zawsze były kolorowe
szedłem pod groźnym
szarym niebem
wąwozami upiorów

.....
gdy się obudziłem
pozostałem z pytaniem
który czas najważniejszy
ten na jawie
czy śniony...
a może dwie połowy
równoważne?

2019

* * *

Tylko
Bóg
szalony z miłości
mógł podjąć jeszcze
bardziej szaloną myśl
by narodzić się człowiekiem
o twarzy Dziecka
na betlejemskim sianie
tronie maluczkich
gdy
gwiazda zatrzymała czas
który znieruchomiał
i stał się wiecznością
dał się zaadoptować
człowiekowi

.....
ten
niekoniecznie
okazał się
ojcem i matką...

2019

Adwent...

Idzie
oczekiwany
syn bez Ojca
zwany Dawidowym
wyłania się
z zamglonych krajobrazów
niemal nierealnych
utraconych ogrodów
siedmiu cudów świata
zrodzonych z nadziei
i wzruszeń
...dzisiaj
tak bardzo prawdziwych
i moich...

2019

* * *

Niech cię
strzegą anioły
o pyzatej buzi
proste z najprostszych
z małymi skrzydełkami
zasłaniając wstydliwie
rozświetloną twarz
w kącie nieba cicho stoją
nie są od wielkich
chórów i tronów
tylko dzieci
prowadzą za rękę
przez kładkę ruchomą
podtrzymują gdy upadasz
gdy życie zbyt trudne
a drogi zbyt kręte

.....

dlatego
aniele stróżu mój
ty zawsze przy mnie stój
nie tylko wtedy gdy dzieckiem
ale posiwiąłym pielgrzymem...

2019

* * *

Gdzieś
za wielką rzeką
nie wiem którą
gdzieś za oceanem
niekoniecznie spokojnym
gdzieś za górami
które dosięgają nieba
niemal jak
w świecie baśni
tak nierealnym
że prawdziwym
który przeszedłem
tylko w wyobraźni
w przestrzeni serca
w świecie nieskończoności
w czasie nierzeczywistym
w snach niewyśnionych
bo tylko moich
dzieją się sprawy
wielkie i małe
i płynie życie
wznosi się w górę
rozlewa wiecznością...

2019

Autobiografia

Piszę
wiersze
lepszere lub gorsze
udane i nieudane
jak życie
ściegiem liter
krzywym pismem
na białych kartkach
spopielających
o zachodzie słońca
końcu dnia

.....
znudzony pisaniem
zasypiam
budząc się
w innym świecie
bajek...

2019

Cudowna

Cudowna jesteś
w swej cudowności
istnienia...
serca
grze cudownej
na przedłużeniu strun
skrzypiec
muzyki cudownej...
w płásach i tańcu
cudownym
w roztańczonym świecie
gwiazd...
w głosie zawieszonym
między przestrzeniami
nieskończoności
cudownej...
.....
wyśniona w snach
cudownych
utkana z marzeń
cudownych...

2019

* * *

Czy można
zobaczyć czas?
pewnie
wiosną gdy drzewa
stroją się w zielone
sukienki
latem
owocują
pszczoły robotnice
spijają słodki nektar
i dotykają nieba
szczęśliwe
jesienią rozścielają
barwnolistne dywany
po których chodzą
zakochani
zimą
swoją nagość
skrywają pod kołderką
śniegu
zawstydzeniem
.....
czy można
zobaczyć czas?
pewnie
w twarzy po której
dorzeczami zmarszczek
spływają łzy

w spracowanych dłoniach
spękanych
zakamarkach
skrywa się zdziwiona
miłość że ciągle
potrzebna...

2019

* * *

Kiedy
ogarną cię
światy złe
siły mroczne
to jest taka noc
rozświetlona gwiazdą
pewnie betlejemską
bo dziwnie inna i świetlista
droga choć długa
staje się prosta

.....

na końcu
drogi dom
z marzeń i gwiazd
zbudowany
Betlejem
dom Boga
w którym narodziła się
Miłość...

2019

* * *

Bardzo chciałem
przedłużyć lot
wzbić się wysoko
zajrzeć za horyzont
gdzie myśli inne
i pragnienia
przepłynąć
oceany myśli
zanurzyć się w głębiny
znaczeń
uspokoić serce

.....

a już trzeba
wylądować bezpiecznie
w porcie aniołów
zacumować
w zatoce marzeń...

2019

* * *

Co
robisz nocą
pełną marzeń
gdy zamiast gwiazd
sztuczne ognie płoną
sny się nie spełniają
noc dnieje
przepęlnia serce
tęsknota
złota gwiazdka
wznosi się w niebo
nierzeczywistością
się staje
.....
a potem
zasypiasz
spokojnie
i znowu marzysz

2020

Zima

Zobacz
co się stało
cisza przysła
zamiast śniegu
bielą mgieł
wypełniła czas...
krople deszczu
smutkiem płyną
słońcu zasłaniają
twarz...
wtedy
myśli w cieniu
stają
wspominając
wyśniony
sen...

2020

* * *

W pustostanach serca
złowieszczy wiatr
tańczy
a pustka
wpadając
przez rozbite okna
obejmuje przestrzeń...
na drzewach
nie gnieźdzą się ptaki
obumarłe gniazda
spadają...
świat pędzi
w nieznane
w czarną dziurę
nieistnienia...
tylko twarze
które widziałem
przechodzą jak cienie
i przywołują
wspomnienia
zatrzymując czas...

2020

* * *

Chciałem
wejść
na górę doskonałości
zbudowaną ze światła
apokaliptycznego jaspisu
gdzie
powietrzem miłość
przestrzeń dobrem
czas już się nie porusza
zatrzymał się
stary zegar
na skraju wieczności
choć to tutaj i teraz

.....

mimo
to stanąłem
na brzegu morza
spóźniony
gdyż moja łódź
odpłynęła...

2020

* * *

Ja
grzesznik
od niechcienia
proszę
Cię Panie
o przedsionek
nieba
niekoniecznie
o niebiańskie salony
kryształowe komnaty
światła pełne dłonie
ogrody zielone
heliotropu aleje
po których spacerują
anioły

.....
pozwól tylko
stanąć
w przestrzeni
cienia
gdzie Twoje odbicie
pewnością

2020

Słowo

Słowo
z początku dziejów
gdy istnienie
nabierało kształtu
rośnie drzewem
owocuje
różnorodnością
zakorzenia się fundamentem
na którym wspiera się
Mądrość
porasta mchem
wieloznaczności
a potem umiera
.....
smutne
gdy tak kończy
przecież stało się
Logosem...

2020

Dotyk

Dotknij
mnie Panie
jak dotykałeś
ślepego od urodzenia
zobaczył drzewa
kwiaty
może twarz matki
Ciebie...
pozwól też
dotknąć Ciebie
dotykem mych
pełnych zwątpienia rąk
jak kobieta chora
na krwotok
jak Tomasz
palcem niewiary
który ocala
aż staje się cud...

2020

Wielki Post

Jest
taki czas
fioletowy
sypie popiołem
głowy rozpalone
nabrzmiące myśli
nieoswojone

.....

dlatego
idziesz drogą
ukrzyżowaną
przez Miłość

2020

Jezus i Samarytanka

Słońce zachodzi
na drugą stronę przeznaczenia
na niebie pozostawiając
krwawy ślad krzyża
spotkanie dwojga obcych
On Jezus spragniony wody
zwyczajnej co przepływa przez palce
tylko czasem gasi pragnienie
obmywa zabrudzoną twarz
z prośbą *daj mi się napić*
do dziś powtarzającym się echem
ona spragniona wieczności
zawieszona na sznurze
która miarą odległości
między niebem odbitym
na powierzchni wody a ziemią
zamkniętą w cembrowinach
studni

.....

potem
rozchodzą się
każdy w swoją stronę
pozostawiając ślad
na powierzchni wody
kręgi rzuconego
kamienia...

2020

* * *

Chryste
frasobliwy
czuwający
na rozstaju dróg
rozłożonymi ramionami
krzyża
behradny
zastygły bólem
znieruchomiały
wsparty zwątpieniem
człowieka
więźniu pustych katedr
w których piękno
już nie zachwyca
tylko krąży
morowe powietrze
smutku
lęk
samotnych ławek
paraliżuje serce
zatrwożone szukaniem
szczepionki
dawno wynalezionej
którą
MIŁOŚĆ...

2020

Czułość

Jak zobaczyć
czułość
to pewnie
muśnięcie
listka o listek
skrzydła o skrzydło
małych ptaszków
na drżącej gałązce
delikatny dotyk
matki
ciepły pled
chroniący
przed zimnem...
to kochankowie
trzymający się
za ręce
ust dotyk
łżejszy od wiatru
powiew
ducha
co wielość
czyni jednością
.....
i czułość Boga
osiadła
na końcu dłoni
gdy stwarzał
człowieka...

2020

* * *

Panie
zaceruj moje
dziurawe serce

.....
szedłem
ulicą nocy
latarnie
jak gwiazdy
oświecały niebo
które płonęło
w sercu i w głowie
zniżyło się
na wysokość
bruku
było pusto
i ciemno

.....
dlatego zszyj
rozdarte
blizny które bolą
zadane przez czas
w drodze...

2020

* * *

Jest
rok 33.
ulicami ludnego miasta
świętego Jeruzalem
idzie Człowiek
obarczony ciężarem
całego świata
krzyżem
gdy umierał
Piłat umył ręce
wielcy tego świata
uczynili z niego ofiarę
tłum posłusznie
skinął głowami na zgodę
tylko
zasłona przybytku
rozdarła się na dwoje
odsłaniając drugą stronę
istnienia
znak sprzeciwu
.....
jest
rok 2020.
czas oświecenia i pychy
idzie Człowiek
ulicami tego samego miasta
świata

dokonano wyboru
ocalono Barabasa
Sprawiedliwego skazano
gdy umierał
na zatłoczonych ulicach
miasta
nikt nie zauważył
pozostało puste miejsce...

2020

* * *

Są
takie miejsca
które więcej znaczą
są jak narodziny
u kołyski źródeł...
są takie słowa
niewypowiedziane
które więcej mówią
są jak prorocy
zastygli w pół słowa...
są tacy ludzie
nigdy niespotkani
co jak gwiazdy
świecą
jasne ukazując
cele...
i jest
OBECNOŚĆ
większa
niż milczenie...

2020

Rozrachunek...

ja ksiądz
w trochę
przyciasnych
butach
nie umiem
nawracać
tak urzędowo
z podpisem
na welinowym
papierze księgi...
Panie
naucz mnie
kochać
jak Ty
coś krzyż
uczynił
miłością
.....
może
wystarczy być
nieudolnym
znakiem Boga
z połamanym sercem

2020

* * *

Ogród Oliwny
zanurzony w ciszy
śni
drzewa
by być cieniem
i owocować...
kamień
aby być wsparciem
dla cierpienia...
apostołowie
śnię swoje marzenia
o królestwie...
i On
poza czasem
i przestrzenią
śni na jawie
aby krew obmyła
zabrudzony świat
śmierć stała się
życiem
i nie bolała...

2020

* * *

Wielkanocna
cisza
zieloność wiosny
życie od początku
wrosłe na białej
skale grobu
drzewem...
zapis zbrodni
utrwalony
z fotograficzną
dokładnością
na białym całunie
śmierci...
potem
kamień odrzucony
światłość
wpadająca
do wnętrza
jak przez dziurkę
od klucza
oświetlająca niebo
drogę do gwiazd
po której idą
cienie pragnących
szczęścia...

2020

Wędrowcy donikąd...

Oni
nieśli
zawiedzione nadzieje
marzenia
nie tak dawno
zawieszono
na drzewie obumarłym
opadły liście
podeptane przez ludzi
którzy szli obok
obojętni...

On
nierozpoznany
wprawdzie
wiedzący wszystko
nazywany
początkiem i końcem
idzie ciągle
tuż obok
wyznaczoną drogą
za ciemną zasłoną
niewiary...
będąc prawie
u kresu drogi
rozpoznali znak
zastawiony stół
placki jęczmienne
i wino...

potem śpiesznie
wrócili
do siebie
najkrótszą drogą
serca...

2020

Reportaż o bezdomnym...

To
nie było daleko
kiedys
za błękitną ścianą
czasu...
wtedy chodził po zielonych
łąkach nieba
a na brzegu jeziora
pozostawił ślad
po którym inni
odnajdywali drogę
stąpał po falach
które płynęły
nie zawsze
ku brzegom

.....
gdy go zobaczyłem
spał bezdomny
obok supermarketu
na kartonowym łóżku
drżał z zimna
pewnie był głodny
przeszedłem obok...
potem płakał
na szpitalnym oddziale
gdy dowiedział się
że ma raka
wyznaczono mu

już godzinę śmierci
zabrakło mi słów pocieszenia...
ostatni raz
widziałem Go
jak wsiadał do pociągu
pośpiesznego
jadąc w nieznane
bez pożegnania
może w nadziei spotkania
.....
chciałbym Go jeszcze zobaczyć
spotkać na przypadkowym przystanku
miałbym Mu dużo do powiedzenia...

2020

* * *

Miasto
z moich marzeń
śpi pod białą
kołderką śniegu...
trapiony bezsennością
chodzę więc wąskimi
ulicami snów
pozostawiając ślady
wspomnień
na białych chodnikach...
spotykam wyśnionych
ludzi
biblijnych gigantów
którzy wciąż znaczą
są jak drogowaskazy...
domy opustoszałe
patrzę
czarnymi oczodołami
okien
za zasłoną dawno
niepranych firan
za którymi niegdyś
tętniło życie...
uliczne latarnie
wątlwym światłem
rzucają cienie strachu
przed którym uciekam

w nowy niespokojny
sen

.....

marzenia to
czy rzeczywistość...

2020

* * *

Umarli
ostatni
stroiciele
fortepianów
pozostał
tylko skrzypek
który na strunach
drżącego serca
smutną
gra muzykę
przenika
żałobny czas
przestrzeń
ciemnych wąwozów
przepełnia
szary
krajobraz
ludzkich sensów
labirynty marzeń
które bolą
i niekoniecznie
się spełniają...

2020

* * *

Gdy się budzę
wschód słońca
odsłania świat
z zasłon nieprzezroczystości
mogę zobaczyć
tajemnice serca
jak obiegają wszechświat
zataczając koło...
gdy zasypiam
w śnie niewyśnionym
słońce zachodzi
ciemność zagarnia
czas
ukryty za kotarą
nieprzenikliwości
nie widać drogi
tylko przeczucie
kocie oczy
odnajdują kierunek
przeznaczeń
.....
początek i koniec
jak życie
narodziny i śmierć
a potem
radość czy smutek
loteria...
2020

* * *

Wiatr
nie ustał
potargał poplątane
myśli
białe prześcieradła
małe żagle łódek...
deszcz spłukał
porośłe mchem
słowa
osiadłe
na wyboistych drogach
życia
spłynęły
w ocean
nabierając
znaczeń
.....
staliśmy
na brzegu
rozżaleni
ze słowami skargi
myśmy się spodziewali
echo pytało
...czego?

2020

Wspomnienie JP II

Widzę
jak chodzi
po zielonych
połoninach
świata
biały baranek
pasterz
podparty kosturem
pielgrzymą
obieżyświat ze Słowem
ziarnem
rośnie drzewem
zbożem
na Ciało i Krew...
paciorkami różańca
oplata obolałe dłonie
Człowieka
przywracając równowagę
między dobrem i złem
prorokuje
po dzień dzisiejszy
wnosząc światło
w ciemność świata
i serca
.....
wschodzi słońce
na nieboskłonie tęcza
jednoczy niebo z ziemią...
2020

* * *

Są
takie marzenia
niespełnione
małe maleńkie
i niebieskie
jak oczy
niezapominajki
nad rwącą rzeką
w objęciach wiotkiego
sitowia
płyną...

.....

są pragnienia
stokrotki
ornamenty biało-żółte
rozścielone
na dywanach łąk
deptane bosymi
stopami niepamięci
a mimo wszystko
trwają...

2020

* * *

Zaciekawiony
przyszedłem
zobaczyć Jezusa
ujrzałem
zrujnowane domy
i zalęknione oczy dziecka
pełne zatrwożonych łez...
jako niedowiarek
chciałem dotknąć Jego ran
otworzyły się wtedy
rany całego świata
w których płonął ogień
nie umiałem go zgasić...
przyszedłem
posłuchać Jezusa
milczał znieruchomiały
obojętnością serc
odszedł za horyzont

.....
rozmazał się obraz
dotąd wyraźny
na tle pustyni
rozżarzonej słońcem
za którą odległy świat
pozostała tylko wiara
małego ziarenka piasku
by mógł wydarzyć się
cud...

2020

Wniebowstąpienie

Tam
zawsze
będzie słońce
niebieskie konie
w galopie
przestrzenie nieogarnione
wolność swobodna
rośnie miłość...
tam
drzewa
zawsze zielone
myśli śpiące pośród
gałęzi
ptaki osiadłe
budują domy...
tam
kwiaty
ścielą barwne
dywany
przechadzają się
przezroczyste duchy
szczęśliwe
.....
wyobrażenia
czy rzeczywistość...

2020

* * *

Słowa
są jak okna
rankiem
wpadają bladym
promieniem
słońca
potem potężnieją
nabierają mocy
rosną
staje się
światłość...
gdy je otworzysz
zobaczysz świat
przekroczysz horyzonty
myśli
dotkniesz nawet
nieskończoności...
gdy je zamkniesz
ciemną zasłoną
niezrozumienia
staje się
ciemność...

2020

Jubileusz

Dwa brzegi
rzeki
spięte
rozhuśtaną
kładką
po której przechodzi
życie...
jestem
zmęczony
chciałbym usiąść
na progu domu
gdzie strzechy
zamieszkują
czerwone skrzaty
z bajek...
na stole chleb
pieczony na liściach
łopianu
dobre ręce matki
dzielą kromki łez...
z herbatą
pełną wspomnień
ulatujących
obłokiem pary
...pragnę odpocząć
.....
wszystko za mną
wszystko przede mną...

2020

Imperatyw

Idę
ciągle w górę
do chmur
ku nieskończoności
tam nie ma
wschodów i zachodów
słońca
jest tylko przezroczysta
jasność
drzewa ciągle zielone
wody kryształowe
płyną od źródeł
do źródeł
płyną rzeki
wszystko żyje...

2020

* * *

Lubię
deszcz
gdy stuka o szyby
jak gość dawno
niewidziany
kropla po kropli
wprasza się
w myśli i serce
chce zasiąść do
stołu
pogadać i pogwarzyć
o życiu
rozsypać wszystkie
myśli złe...

2020

* * *

Patrzę
za siebie
wstecz
gdy szedłem
ciemnym tunelem życia
w krajobrazie zamglonym
niereczywistym
bo ze snów nierealnych
jak dom z klocków
zbudowany

.....
spoglądam
w przyszłość
gdy drogi jasne
przede mną
niebieskie chmury
latawce
unoszą w górę
w beczas
oby szczęśliwy...

2020

* * *

Człowiek
umiera podobnie
jak drzewo
z rozkrzyżowanymi
ramionami gałęzi
modli się o dobrą śmierć
poszumem wiatru
przywołuje nadzieję
krwawi
kroplami deszczu
płyną strużki
żywicznych rzek
do źródeł
niespełnione marzenia
prosząc o wieczność
wypływającą
z głębokich ran
namaszczają
na pogrzeb
.....
potem
nastaje cisza...

2020

* * *

Czekałem
na Niego
tutaj na ziemi
przystanku nieba
czas dłużył się niemiłosiernie
był jak długie życie...
nie przychodził
choć obiecał że przyjdzie
w bliżej nieokreślonym czasie
przysyłał tylko listy
z nierozpoznawalnym kodem
bez zwrotnego adresu

.....
dlatego odpowiedzi
błądziły w bezkresie galaktyk
w nadziei że natrafi
na niebiańskiego listonosza
który zaniesie je do
właściwego Adresata...

2020

* * *

Mówią
cisza
uspokojeniem
szczególnie ta
która przychodzi
z nocą
niepokoi
ogryza sumienie
do kości
boli
obnaża
.....
potem wyczerpana
pozwala zasnąć...

2020

* * *

Był
to czas kiedy
krzyżowały się
drogi świata
dwoma belkami
uschłego drzewa...
stałem tuż obok
choć poza czasem
najpierw
wszedłem w wąwóz
ciemności
potem w ogród
otulony płaszczem
światła o poranku
dzień
powstawał do życia
przekraczałem
horyzont uspokojony
zasypiając
w ramionach matki...
nastąpiła cisza
choć gdzieś
w oddali słychać
krople deszczu
były czerwone...

2020

* * *

Wyruszam
w podróż nieznaną
pragnę
przejść krainę
marzeń
pójść daleko
przekroczyć
Rubikon serca
ocean nieskończoności
dotknąć głębin
myśli
wzlecieć w przestworza
podniebnych łąk
poczuć życie
pić chłodną wodę
u źródła
wejść na najwyższy
szczyt
aby zobaczyć więcej
zachwycić się
Niewidzialnym
który w lekkim
podmuchu wiatru
otula moją
szarą twarz...

2020

* * *

Ja alpinista
z Bożej łaski
podtrzymywany skrzydłami
aniołów
zszedłem
z majestatycznych szczytów
gdzie wszystko
było piękne ale martwe
rosły tam malowane wielobarwne
sztuczne kwiaty
drzewa nierodzące owoców...
powróciłem w doliny
osłonięte cieniem gór
w szarość życia
w ból tak prawdziwy
że oswojony
w codzienność
która skrzypi jak stary wóz
ciągniony przez życie...

2020

* * *

To było dawno ale jakby wczoraj
Bóg ukryty w człowieku zasłaniając twarz
czerwonym szalem szukał miłości.
Kłęknał w ogrodzie oświetlonym
światłem księżycy i ogniska
przy którym zgromadziły się strach i zwątpienie.
Lęk obleczony w ludzkie ciało
ukryty pod powiekami snu wołał
nie znam tego człowieka. Słyszę go do dziś.
Stał się wyrzutem sumienia całego świata i moim.
Bóg który zajął jego miejsce płakał krwawymi
łzami. Nie dlatego że cierpienie wyrastało
krzyżem ale że człowiek wyrzekł się Boga
i zdradził za niewielką cenę trzydzieści
srebrników tyle co płacono za niewolnika.
Zdjęty trwogą wyrzekł się nawet pamięci
co wsparta o kamień płakała. Przypominała
galilejskie krajobrazy. Nawet krwawe łzy
i trwoga konania nie odwróciły losu.
Przeznaczenie i determinacja miłości
zapisane w pergaminowych księgach
Pisma musiały się spełnić
nieodwołalna wyrocznia Jahwe. Bóg który ukląkł
przed człowiekiem na kamiennym gładzie czasu
wypełnił jego wolę.
Echo słów odbite o zielone korony
drzew oliwnych powracało

a skrzyżowanie spojrzeń ocaliło
moją duszę.
Strach zaś pozostał i kładzie się cieniem
w krajobrazie nocy.

2020

* * *

Wiem
jak to jest
być na nieustannym
narkotycznym
głodzie
miłości...
pragnąć
coraz więcej
i być niezaspokojonym...
iść
w nieustannym
nienasyceniu
nie wiedząc dokąd
a pragnąc celu
.....
dlatego
idę do
źródeł
do początku...

2020

Kobieta zielna

Wyłania się
z aksamitnych mgieł
wyobraźni
z niebieskich obłoków
łżejszych od szarych
welonów rozpostartych
nad rzeką o poranku...
w ulotnym zapachu
kwiatów
w wieńcu
utkanym z perłowych
łez
kobieta zielna łąkowa
wędrowna
stworzona dotykiem boskiej
dłoni... na wyobrażenie
mężczyzny...

2020

* * *

Boże
który w dłoniach
nosisz czas
w alabastrowych
naczyniach
przynosisz wodę żywą
na rozlewiska łaski
rośnie nieskończoność...
w powiewie wiatru
odczuwanym wiarą
wznosisz na górę
rozświetloną
gdzie wszystko inne
ale to wciąż nie miejsce
przeznaczenia
.....
dlatego
jak błędny rycerz
szukam ukochanej...

2020

* * *

Czy to koniec
czas apokalipsy?
zatrzymało się słońce
wypłynęła woda ze skały
jak za dotknięciem
laski Mojżesza...
zamarły
wskazówki zegara...
stanęły
konie w galopie
przerażone
gdy przelewały się
wody Morza Czerwonego...
tylko ja dryfuję
po niespokojnych rzekach
serca
wąwozami smutku
na których nie spotkasz
nikogo nawet Boga
którego wygnano
z ekskluzywnych dzielnic
miasta cieni...
błąka się samotny
szukając miejsca
zamieszkania...
ja nierozpoznany
idę obok
szukam...
2020

Prośba...

...wiaro moja mała
ziarno gorczycy
rośnij wznies się wysoko
drzewem
niebo czyniąc domem

...wiaro moja mała
bądź drogą
aby przekroczyć horyzont
dojść w nieskończoność
galaktyk

...wiaro moja mała
dzbanie popękany
który gubi krople wody
i tylko przypadkiem
rośnie małym kwiatem

...wiaro moja mała
Tomaszowa
potrzebujesz dotyku
aby zobaczyć

.....

dlatego
dotykam Cię Panie
aby uwierzyć...

2020

Częstochowska...

Jest
takie miejsce
jasne
oświetlone
góra pełna słońca
nawet gdy ciemność
i mrok osłania
poranione nogi
pielgrzyma...
ból dosięga krzyża
gdzie chór aniołów
ciągle śpiewa
pod sklepieniem nieba...
tu Matka ma swój dom
zawsze czeka
spogląda w dal
zaprasza na podpłomyk
przy stole z desek
prostych i szorstkich...

2020

Wiosenny wierszyk

Zobacz słońce
wstało ze snu
bardzo wczesnie
delikatnie otworzyło oczy
ciepłym promieniem
pozostawiając zdumienie...
rosę
zawieszoną
na suchej gałęzi rzęs
zamienia w kryształowe
lustro
w którym przejrzy się dzień
w swoim pięknie...
zielonością
drzew przystroi
spłowiałe myśli
spacerujące aleją
życia...
wszystko się rozweseli
wiatr ustanie
niebo zbłękitnieje
zakwitną kwiaty
w sercu
a może
nawet w głowie...

2020

Acedia

Człowiek
znudzony Bogiem
zasnął

.....

Bóg
zakochany
w człowieku
wszedł na górę
i umarł

.....

sen to
czy rzeczywistość...

2020

* * *

Na rydwanach
z ognia
na Izajaszowych płomieniach
wkraczam w świat
światła
bieli śnieżnej
porażającej oczy
i serce...
wstępuję na górę
Tabor
aby postawić namiot
pobyć
pooddychać podniebnym
powietrzem
przeniknąć to co zakryte
przeczuwane tęsknotą
idzie z ziemi ku niebu
do świata
który ma
odejść i nadejść...

2020

Nieplanowane spotkania....

Lubię
te chwile
gdy przychodzisz
w poetyckie odwiedziny
poza czasem i miejscem
wtedy rośnie słowo
nabiera sensu
staje się nawet filozofią
źródłem mądrości
tłumacząc tajemnice życia
rozplątując węzeł gordyjski...
w labiryncie
teologicznych dysput
Bóg przychodzi
jak dziecko bezradny
nie przestaje niepokoić
serca

.....

wszystko w skromnym
anturażu
przy małym stoliku
filizance czarnej herbaty
w obłoczku pary
co ulatuje ku... niebu...

2020

Smutny wiersz...

Rodzą się
w głowie
myśli różne
czasem
wyfruwiają jak barwne
motyle
na arkadyjskie ogrody
chłodzą delikatnie
przezroczyste sumienie
stają się kwiatem
promieniem
radością...
dlatego
idę pomarańczowym sadem
zasypiam w ich cieniu
spokojnym snem...
innym razem są
jak drapieżne ptaki
wyfruwiają
w pomroku nocy
ostrym dziobem
przekuwają martwe czaszki
drapieżnymi pazurami
unoszą w ciemną
czeluść smutne serce
które chce się
wznieść ku niebu

zobaczyć mały
promyk słońca

.....

porwały się myśli
białe prześcieradła
poszarpane przez wiatr...

2020

Świat po zagładzie...

Poeci
nie piszą już wierszy
muzycy nie stroją
fortepianów
ptaki nie ulatują
ku niebu
gdzie docierają
tylko myśli
nie śpiewają
radosnych pieśni
wypalona ziemia
drga w agonii
gdy umiera
CZŁOWIEK

.....
nadzieja
tańczy na strunach
rozgrzanego powietrza
może powróci
promieniem słońca...

2020

* * *

Osamotniony
Bóg
przychodzi
w skromnej
szacie
czerstwym chlebem
jak zwykle
niezauważony
cichutko w kącie
serca przysiadzie
długo czeka
jak w przepelnionej
restauracji
może ktoś
zaprosi do stołu
zwyczajnie pogada...

2020

* * *

Pytasz
kiedy piszą się
wiersze...
rankiem
kiedy słońce wstaje
budzi serce
jasnym promieniem
i cieszy...
wieczorem
gdy kładę się
do snu
i marzę...
głęboką nocą
gdy senne koszmary
cierniste krzewy
niepokoją sen...
każdą chwilą
gdy pulsuje myśl
i drży serce...

2020

* * *

Ja
nieustanny
żebrak
o twarzy anioła
na wysokich schodach
kościola
progu wieczności
proszę
o kromkę wiary
grosik nadziei
mały łyk miłości
.....
odchodzę
nienasycony
choć u źródła
dlatego smutny
jak bezdomny pies
wypnany z raju...

2020

Kuszenie

Staję
na szczycie góry
by rzucić się w dół
brakuje wiary
i nie chcę kusić Boga
aby ratował mi życie

.....

staję
na brzegu morza
by przejść suchą nogą
na drugi brzeg
po wodzie
na drugą stronę
istnienia
a zwątpienie jak kamień
ciągnie na dno

.....

tylko
ręka Niewidzialnego
ratunkiem...

2020

* * *

Gdy
niebo
płacze deszczem
a wiatr przynosi
myśli złe
noc obejmuje
zimnymi ramionami
obolałe szkielety
ciał
złożone w objęcia
miłości

.....

tylko
światła latarni
rozpraszają
otulone welonem
nocy
niewyśnione
jeszcze pragnienia
które bolą...

2020

* * *

Uwiodłeś mnie Panie
wezwaniami Jeremiaszowych
czarnych prorocstw
dźwiękiem Twoich słów
słodkich jak miód
potem gorzkich jak piołun
obietnicą alabastrowego nieba
szczęścia do którego trzeba
dojść stromą górą płaczu
potem umrzeć z miłości
samotnie przy zimnym kamieniu
który tylko pamięta

.....
pozwoliłem się uwieść
i nie żałuję... choć boli
uwiera jak kamyk
w pielgrzymim bucie...

2020

Nostalgia...

Wrześniowy czas
dziś rozświetlony słońcem
płynie na niebie niebieskim
morzem nieskończoności
po którym dryfują obłoki
marzenia niebieskie
łódzie z postrzępionymi
jak chmury żaglami
nie wiedząc skąd i dokąd
jakby bez celu
na boskie manowce

.....

rwie się serce
pozwała się nosić
na rękach aniołów
wyżej i wyżej
może ku szczęściu?

2020

* * *

Matko siewna
wyłaniająca się
z granic czasu
między wiecznością
a terażniejszością...
z jesiennych mgieł
o poranku
zrodzona z pragnień
marzeń wyrosłych
ze Słowa
rozsiewanych
na jałowej roli serca...
może zaowocuje
czerwienią jabłka
co u źródeł grzechu
granatowym blaskiem śliwy
niebem przestraszonym
gruszą zielonordzawą
łąką o zachodzie słońca
złotym łanem
żyta i pszenicy
życiem
.....
na końcu
Dzieckiem...

2020

* * *

Szedł
Nierozpoznany
głęboką nocą
ulicami pewnego miasta
w labiryncie
mojego serca...
hałaśliwe reklamy
wytrzeszczały przerażone
oczy
muzyka zagłuszała
ciszę
a czas tańczył
żałobne tango
na ciemnym
bruku życia
.....
ja byłem obok
niepocieszony...

2020

Utracone...

Słońce
nieustanny domokrążca
o zachodzie
położyło się cieniem
nakryło stół
celofanowym obrusem
przy którym zasiadły
także cienie
zastygłe w bezruchu
odbite od lustrzanej ściany...
gdzie wszystko było sztuczne
zbudowane z klocków Lego
plastikowe jedzenie i sztuczne
nierzeczywiste gesty
życie z zaprojektowanych
snów
dziś już realnych

.....

a obok
świat marzeń
stół zbity z desek
nieociosanych
z praśnym chlebem
zsiadłym mlekiem
lnianobiałym
obrazem dzieciństwa
oglądanym w niemym kinie
pożółkłych fotografii...

2020

Bejrut...

Szedłem
ulicami zranionego miasta
niemy świadek
zogromniałego bólu
widziałem jak płacze
pustymi oczodołami okien
wzbiera falą gruzowisk
ciągle płynie
raniąc stopy martwych
przechodniów...
widziałem
szkielety ludzi
odartych z ciała
czekających na Zmartwychwstanie
kikuty wyciągniętych
metalowych
rąk błagających niebo
o ratunek
zdeformowanych krzyży
podmuchem zła
na świadectwo...
szedłem znieruchomiały
ze wstydem na twarzy
obliczu świata
w nadziei że poruszy się
serce...

2020

Pieśń nad pieśniami...

Przyjdź
przywołana ciszą
bezdźwięcznym słowem...
przyjdź
w wiosennej sukience
baletnicą
tańczącą
na bławatnych łąkach
przyjdź w wianku
spieczonym ze wspomnień
we włosach
obmytych ciepłym
deszczem...

2020

* * *

Tyle razy
telefonowałeś
do mnie Panie
z tamtej strony
nadziei
nie odebrałem
zajęty
myślałem później
oddzwonię
nie zrobiłem tego nigdy...
Ty jednak
przyszedłeś
pod moje drzwi
stukając natarczywie
nie wpuściłem Cię
do środka
nie poprosiłem byś
zasiadł
do stołu
.....
przysiadłeś na skraju
cienia
progu bezkresu
jesteś tam do dziś
czekasz...

2020

* * *

Nie dręczmy słów
są jak splątane konie
znad rzeki
w zamglonym jesiennym
krajobrazie
one są proste
w nadętym wielosłowniu
niech nie będą
nadmuchanym balonem
niech zstępują
w zielone doliny
jak szczęśliwe baranki
z nagich skał
gór wysokich
niech nabiorą mocy
niech płyną wartkim nurtem
znaczeń
zbierając sensy w zdania...
.....
niech będą oczyszczającym
ogniem
zranionych...

2020

* * *

Nie mogę cię zatrzymać
jak nie da się zatrzymać
wiatru
gdy przychodzi w lekkim
powiewie
jak muśnięcie ust...
nie mogę cię zatrzymać
jak nie da się zatrzymać
promienia słońca
gdy w twoich oczach
płomieniem...
nie mogę cię zatrzymać
jak nie da się zatrzymać
wiosennego deszczu
gdy spływa
po włosach i policzkach
perłowymi kroplami
jak łzy szczęścia...
nie mogę cię zatrzymać
jak nie da się zatrzymać
czasu
gdy pozostaje
pisze tylko wspomnienia...

2020

* * *

Wiaro moja
ułamna nieskrzydłata
jak nielotne ptaki
potrzebujesz cudu
by ożyć
wzlecieć w błękity
w jasność wieczną
niebo uczynić otwarte
przewyciężyć
prawo grawitacji
ziemskiego ciężenia
pokonać miłością

2020

* * *

Gdzie
podziało się
Słowo co miało
moc stworzenia
przez które wszystko się
stało
miało moc rodzenia
stawał się Człowiek
bez udziału mężczyzny
piękno i mądrość
wypełniały przestrzeń

.....
dziś
słowo
obrosło mchem
przestało być
kamieniem węgielnym
na świątynię
mądrości...

2020

Wieczorny spacer

Spaceruję nocną porą
na granicy czasu
zdumiały się
powolne wskazówki zegara
zatrzymując nieskończoność...
idę światem niemal nierealnym
romantyczną deszczową ulicą
hollywoodzkiej dekoracji
miłość spływa z nieba...
niewyraźne twarze przechodniów
odbijają się
w małych lusterkach kałuż
rozprasząc ciemność...
deszcz stuka
wygrywając rytm
deszczowej piosenki
w czarne czasie parasoli
pod którymi ukrywają się
zakochani
wtuleni w siebie
aby zatrzymać miłość
spływającą małymi
strużkami łez
niekończących się ulic...

na oczach wszystkich
pod gwiazdami
rozgrywa się akcja
filmowego romansu
jak we śnie
w objazdowym kinie...

2020

* * *

Cóż znaczy
czas który nie porusza
trwa w bezruchu...
cóż znaczy
wiatr który nie unosi
ku nieskończoności
nie potężnieje Duchem...
cóż znaczy
promień słońca
gdy nie oświetla
nie ogrzewa...
cóż znaczy
woda
która nie płynie
.....
cóż znaczy życie
które nie prowadzi
do życia
i nie zmartwychwstaje...

2020

* * *

Szukam światła
chodzę
w ciemnościach
w półcieniach
w zasnutych mgłą
krajobrazach
nocą ciemną czarną
bezksiężycową
.....
smuci
że szukając światła
schodzimy w najgłębsze
ciemności
i tylko nielicznym
udaje się zobaczyć
mały promień...

2020

* * *

Boli
gdy nie piszą się
wiersze
aby wejść w głębiny słowa
światła i ciemności
zrozumieć jego sensy
wzniesić się
bezkrydłym latawcem
w bezkres myśli
dotknąć tego co poza
czasem i przestrzenią
ulecieć Logosem
łączącym
niebo i ziemię
.....
to tak jakbyś
przestał żyć
i przestał
wędrować w odwieczność
wyobraźni
gdzie światy prawdziwe...

2020

* * *

Czy
żagiel
może uciec
przed wiatrem
życie przed śmiercią...
podążam
ciemnym brzegiem
zwątpień
wąwozem smutku
który dosięga
dna serca
światło gaśnie...
idę
szmaragdowym wąwozem
w zieloność
barwy drzew
i budzi się nadzieja...
idę
błękitnym wąwozem
w nieziemski świat
w oddali wschodzi
słońce
po schodach z promieni
wznoszę się wzwyż
wprost w objęcia
Boga... dosięgam kresu...

2020

* * *

Przewędrowałem
skrawek roztoczańskiej ziemi
szukając piękna... i nie tylko...
szedłem
krętym jak życie jarem
brzegiem
niepokojnej rzeki Tanwi
słuchając jej mowy
szumów... które największą
ciszą...
wszedłem na stromą górę
majestatycznych buków
których wierzchołki
sięgają nieba
zanurzone w perłowej mgle
w prześwitujących
promieniach słońca
tworząc niebiańską
aureolę
byłem nad jeziorem
Echo
lustrem szafirowym
a wołanie błagalne
odbijało się ku niebu
i powracało strwożone
nie wiem
czy wysłuchane

.....

jesteś
tak blisko Panie
a ja idę za Tobą
...tylko dlaczego
najdłuższą
drogą...

2020

Lęki...

Jest noc
nie mogę spać
tylko groźne
odgłosy straszą
cztery ściany
mieszkania
klaustrofobicznym lękiem
oplątują serce
księżyc samotnik
domokrążca
zaglądający niedyskretnie
przez okno
przygląda się miłosnemu życiu
rzuca niewyraźne cienie
rysuje jeszcze bardziej
niewyraźne obrazy
odbitym światłem
na białej ścianie
dopiero co pomalowanej
małej kartce papieru
jeszcze niezapisanej...
i oczy czarnego kota
...podglądające dyskretnie
krwawiące sumienie...

2020

* * *

Jestem
w drodze
ciągłej pogoni
w świecie zapomnianym
na spieczonej pustyni
w powietrzu rozedrganym
napiętym jak struny
zagubiony samotnik
wędrowiec
bez celu?!

.....

jedyny ratunek
być odnalezionym
i dać się odnaleźć
...pytanie przez Kogo?

2020

* * *

Lubię
czas jesienny
który przenosi wspomnienia
na barwnych łódeczkach liści
płyną myśli jak wiersze
po niebie wyobraźni
w podmuchach wiatru
jak latawce przemierzają świat
poruszają serce...
lubię deszcz jesienny
perłowe kuleczki
łzy nieba oplakujące ziemię
spadają wartkim wodospadem
przez środek istnienia...
lubię jesienne
zachody słońca czerwone niebo
płonie ziemia krwawi
barwi na czerwono czarne
otulone mgłą pole
opasane srebrną nicią
babiego lata...
powoli zastyga życie
zapada w sen...

2020

* * *

Świat
nieopisany
ciągle nierozpoznany
nieustannym biegiem
nie wiadomo dokąd
zmęczony...
homo sapiens
największą zagadką
w ciągłych
bez odpowiedzi
pytaniach...

2020

Człowieczy los...

Jak opisać
człowieka
portret namalować
w każdej kresce
plamie czarno-białej
zobaczyć całe życie...
zejść
w głąb ziemi
w labirynt Minotaura
gdzie otchłań najgłębsza
ciemność nieogarniona
poraża duszę
wznieść
się ku niebu
gdzie szczyty najwyższe
ale też w jasność
zasłaniasz oczy
przepelniony szczęściem...
to ja Tezeusz idę
kamienną drogą
pnę się wzwyż
krwawiąc sobie stopy
schodzę
chwytając się srebrnych lin
babiego lata...
w drodze
do krainy marzeń
postawić tylko namiot

schronienie od żaru
od ulewy co płynie
małym potokiem z gór
stając się żywiołem
a jednak wolniejszym
niż życie...

2020

Różaniec

Lina
do nieba
z supełków życia
utkanych
stare skrzypiące
schody
po których schodzi łaska
w życie czarno-białe
...najpierw radość
rośnie Dzieckiem
a Bóg obleczony
w Ciało
...potem ból dosięga
szczytu i rośnie
spada lawiną
w doliny
porywa w nurtach
krętej rzeki
...powoli po ziarenkach
z niebieskich wzgórz
spływa nadzieja
światło rośnie
tajemnicą
co tylko z nieba
i kobieta obleczona
w słońce
zawsze Matką...

2020

* * *

Dziwi
że Słowo
straciło moc
stworzenia
tę z Księgi Rodzaju
przez nie
pojawiło się słońce woda
trawa zielonooka
drzewo rajskie
co było granicą
między dobrem a złem
prawdą a kłamstwem
było drzewem życia
słowem co żyje
rodzi i nasycza...
nie zabija
jest słowem skrzydlatym...

2020

Ogród Oliwny

Wieczór
księżyc w woalce
ciemność
samotność
wsparta o kamień
płacze
Syn opuszczony przez
Ojca
scenografia
na filmowy horror...
a nieco dalej
na drugim planie
jakby w innym świecie
apostołowie śnią
sny kolorowe
z pragnieniem
jak dobrze mogłoby być
jak inaczej
nie budzą się ze snu
.....
dlatego żałuję
że opuściłem Ciebie
wyszedłem
bez pocieszenia
z Ogródu który konał...

2020

* * *

Są sny ze snów
biblijne krajobrazy
...Józef i Maryja
oblubieńcy
z Pieśni nad pieśniami
snią
każą przyjść miłości
jej oddać marzenia
niech się staną
pozwolą dotknąć nieba
zatańczą na weselu
co nasze i obce
potem cieszyć się
Dzieckiem
w betlejemską noc
Synem Najwyższego...
uciekać do krainy nieznaney
być obcym
bez nazwiska i imienia
w ziemi niczyjej
iść za snem jak drogą
.....
potem powrócić do siebie
w życie... co toczy się kołem
jest całym światem
małym jak Nazaret...

2020

* * *

Jestem
w drodze
zmęczony
podróżnik znikąd
w wytartym i nieco
wyrośniętym płaszczu
ciasnych schodzonych
butach
zniszczonych podeszwach
z których wyglądają
złowieszcze szpony palców
ranią ziemię...
idę
nie bardzo
wiedząc dokąd
błądząc po splątanych
drogach świata
przeczuwając jedynie kres
który za horyzontem
gwiazd...

2020

* * *

Być wolnym
pozrywać węzły
jedwabnych nici
przetykanych maleńkimi
płatkami złota
prawie niewidzialnych
trzymających na uwięzi...
wznieść się wysoko
ptakiem
latawcem niebieskim
do granic nieskończoności
gdzie nie ma grawitacji
myśli lekkie wędrują
obłokiem swobodnym
eteryczne ciało
w innym świecie...

2020

* * *

Zgubiłem klucz
minionej epoki
niegdyś noszony na szyi
przez dzieci...
taki starodawny
obrosły grynspanem czasu...
dziś
nie mogę wejść
do domu
w którym pozostały
stare meble
i wspomnienia
skrzaty z dzieciństwa
w gronostajowych kubraczkach...
dzisiaj
w dobie nowoczesności
zmieniono zamki
otwierane plastikową kartą
zaszyfrowanym kodem
pewnie
wstawiono nowe meble
według modnego designu
.....

najbardziej
boli
bezsilność
nie można otworzyć serca
staromodnym kluczem
miłości
małym ziarenkiem
piasku...

2020

* * *

Liryczny świat
zapomniany
otulony ciszą
muzyką Vivaldiego
poezja wyznacza
sensy
reguluje myśli
wskazówkami zegara
upływającego czasu

.....

dwa obrazy
dwa okna
przez które postrzegasz
świat zza zasłony
prawie niewidzialnej
która tylko w tobie...
jeden odchodzi
krwawym zachodem słońca
drugi nadchodzi
o poranku
poraża oczy
straszy
pozostawia z pytaniem...

2020

Buty...

Rzuciłem w ką
stare buty
były rozchodzone
dziurawe połatane
wydawały się bezużyteczne
niepastowane
w nich przemierzyłem
świat mego serca
nie zdążyłem go obejść
okazał się
nieskończony

.....

nie są imponujące
obułem je na nowo
one wiedziały
dokąd iść...

2020

Zapis miłości

Miłość
rozpisana
na słowa
na gazetowym
zatluszczonym
rozmywającym litery
papierze
lub na błyszczącym
pachnącym kartoniku
ze słowem love
na kinowym ekranie
ulicznych neonach
gdzie wszystko
jak z baśni...
w muzyce pisanej
na pięciolinii serca...
matką z dzieckiem
przy piersi
.....
ta
zapisana chropowatą
kreską
pionowej i poziomej
belki krzyża
z pieczęcią krwi
...która nadal płynie...

2020

* * *

Oczy zmęczone
oczy przekrwione
oczy zamglone
pijacką nocą
która się nie kończy i trwa
nawet po wschodzie
słońca
nieustanny taniec
na linie zawieszanej
między ziemią a niebem...
nie umiem zobaczyć
najpierw siebie samego
wędrowca do świtu
który nie wie... dokąd
...jedynie przeczuwa
azymutem wiary
na busoli życia...
jak zobaczyć drugiego
jak zobaczyć innego...
gdy oczy zmęczone
gdy oczy przekrwione
gdy oczy zamglone...
pozostaje
żal i smutek
i trochę nadziei...

2020

Gwiazda...

Zapaliłem
na bezkresnym niebie
świecie nieskończonym
moją małą gwiazdę
nie jest betlejemska
nie prowadzi mędrców
i królów
świeci bladym światłem
ale jest moja
wskazuje drogę
zabłąkanym
zagubionym
aby trafili
do Domu...

2021

Szczęście i marzenia...

Każdego dnia
buduję dom
taki mały
zwyczajny
na moją miarę
z niewidzialnych cegieł
marzeń
tylko z oknem na wschód
niech każdego ranka
wpada błądy promień
szczęścia...
jeszcze z małym ogródkiem
w którym przechadzają się
kolory i zapachy
.....
buduję dom
bym wiedział
kim jestem...

2021

Trzej królowie...

Wędrowali
po bezkresnym niebie
mapie świata
szukając gwiazd
drogi
celu
odpowiedzi ostatecznych
gdy przybyli
przekroczyli niski próg
pochylając głowy
zobaczyli Dziecko
otulone miłością Matki...
płakało
przeczuwając przyszłość
ukrzyżowaną miłość...

2021

Objawienie...

Co
trzeba zrobić
aby w twarzy Dziecka
zobaczyć Boga
w jego oczach
niebo...
w jego płaczu
łzach słonych
człowieka...
może
ukłęknać
pochylić głowę
widzieć sercem...

2021

Podróż do Króla...

Gdy wyszli ze swoich domów by odnaleźć
ten szczególny była noc.
W ciemnościach tylko gwiazdy
wskazywały drogę.
Jedna wyjątkowa. Świeciła blaskiem odbitym
a jednak widocznym na całym firmamencie.
Wielbłądy objuczone w niepewność
uginały się pod ciężarem tajemnicy ukrytej
w podróżnych torbach. Skrywały złoto, kadzidło i mirrę.
Już wtedy urastały do znaku symboli. Z nocy
weszli na pustynię. Gwiazdy srebrne ziarenka
piasku leżały u stóp podróżników
przelewając się jak wody morskie.
Na horyzoncie granicy
zetknięcia się ziemi i nieba
pojawił się jacyś ludzie.
Postaci o niewyraźnych konturach.
Wychodzili z cienia i mgły.
Nabierali realnych kształtów. Tworzyli orszak
który też zmierzał ku nadziei.
Wydawało się to fatamorganą która też staje się
realna jak oazy w oku pustyni.
Potem weszli do miasta rozbudowanego.
Były tam świątynia i pałac.
Kapłani i król przerażeni silili się na kurtuazję
należną gościom. Serce mówiło im
że nie jest to miejsce przeznaczeń.

Na peryferiach hałaśliwego
miasta znaleźli skromny domek.
Gdy weszli o świcie zobaczyli
Dziecko i matkę.
Ojca podpartego łaską. Uklękli przed Dzieciątkiem
i złożyli wyznanie wiary.
Inną drogą wrócili do siebie. Z takiego obrotu
sprawy tylko Herod był zadowolony.
Pozostali nie skończyli swej wędrówki.
Nawet Maryja i Józef są w drodze.
Wszyscy zaś muszą wybrać się w powrotną drogę
do gwiazd która trwa do dziś.

2021

* * *

W moim
domu do którego prowadzą
schody wspomnień
wąłęsają się słowa
bezdome
niezamieszkałe
natarczywe
jak niechciany lokator...
w moim zwyczajnym
domu
pełnym skrzatów
fruwają słowa
pod białym sufitem
bezgwiezdnym niebem
jak motyle jaskrawe
tańczą swój godowy taniec
potem jak linoskoczki
chodzą po rozedrganej
linii życia
czasem są jak wiejscy
grajkowie
niekoniecznie harmonijnym
dźwiękiem
szarpią
struny znaczeń
i bolą
.....

słowa
unoszą się w powietrzu
dmuchawce
atramentowe
niedopowiedziane
zużyte
giną za horyzontem
wzmaga się tęsknota...

2021

* * *

Cienie
o ludzkich twarzach
idą ulicami
zburzonego miasta
zagubione
puste ulice
nie ma kogo
zapytać o drogę
zresztą nie ma już ulic
tylko ciemne tunele
otulone mgłą
zamazane wszystkie
adresy
zwalone drogowskazy

.....
jestem zmęczony
chciałbym zasnąć
rankiem
na zielonej łące
pod niebieskim drzewem
po pijackiej nocy
życia...

2021

* * *

Jeszcze przede mną
najpiękniejszy wiersz
najmądrzejsze słowa
najpiękniejsza muzyka
najczulszy gest

.....

jeszcze przede mną
najważniejsze w życiu
tak cicho bezszelestnie
przejsć na drugi
jasny brzeg...
jeszcze przede mną
...bać się
czy szaleć ze szczęścia...

2021

Biblijne impresje...

Niedobrze
gdy ziarno
nie umiera
wrzucone w ziemię
pozostając nieśmiertelne
staje się bezużyteczne
gdy nie rodzi chleba...
źle
gdy deszcz żyje
w chmurach
tylko do podziwiania
z zadartą głową
pełną zachwytu
a nie staje się
rzeką...
smutno gdy
Słowo i Ziarno
nie umierają...

2021

Obraz...

Ja malarz
od siedmiu boleści
na białym płótnie
podobrazia
maluję życie...
czasem prostą kreską
lub krzywą linią
plamą szarą
bezkresnym błękitem
nieba
marzeniem...
jawią się kształty
barwy
obraz prawie
skończony...
na koniec
stawiam autograf
ze swoim
imieniem i nazwiskiem
.....
wystawię na aukcję
może Ktoś kupi...

2021

* * *

Znalazłem
klucz taki małeńki
nie jest srebrny
ani złoty
jednak niezwykły
bo zaczarowany
nie otwiera
sejfów szkatulek
pełnych klejnotów...
tylko małe zalęknione
serce... odkodowanym
szyfrem miłości...
muszę go chronić
aby nie zaginął...

2021

* * *

Zatrzymały się słowa
w gęstym powietrzu
stały się jak bezlotne ptaki
pozostając przy ziemi
zamiast wirować
w przestworzach...
jak zdeformowane
bezbarwne liście spadające
z drzewa obumarłego
na kamienny bruk
zaludnionego miasta
w dzień zapłakany
deszczem
zadeptane stopami
przechodniów...

2021

* * *

Ja celnik
z urodzenia
staję na końcu
świątyni
za filarem
ukrywając twarz
zawstydzony sobą
...światło ołtarza
onieśmiela
boję się podejść
na granicę
ciemności i światła...
idę
za głosem
który woła...

2021

Stan nieważkości...

Lecę
wznoszę się
opadam
nie podlegam prawom
grawitacji
nie jestem sam
tańczę boskie tango
na niebiańskim
parkiecie
muzyką wiatr
światłem gwiazdy...
wciąż
lecę i tańczę
nie mogę przestać
przekraczam
nieskończoność
dotykam niedotykalnego...
lecę... wiruję... opadam
wznoszę się
w cyklicznym rytmie
życia... w czarnej dziurze
galaktyk...

2021

Dziecko Hioba...

Ja
człowiek
Hiob udręczony
zamieszkały na placu
spustoszenia
pośrodku miasta
otoczony tłumem
ciekawskich
zastygły w bólu...
ze skargą
pytaniem
o sens słów
zakrzepłych
zobojętnieniem
.....
i On Pielgrzym
przychodzi zza widnokręgu
z odpowiedzią
wsparty laską
jak krzyżem...

2021

Ziemia obiecana...

Wyruszam
do ziemi innej
szarej
rozoranej
w brzdach której
rośnie cierpienie
od czasu do czasu
zakwitają jabłonie...
krew czerwona
a rana boli...
obłoki otulają
krajobrazy tęsknot
szalem utkanym
lekkim tiulem wyobrażeń...
wyruszam
nad morze inne
niekoniecznie czerwone
nie rozstępuje się
pod naporem pragnień
dlatego idę
po kamiennym dnie
raniąc stopy
fala zabiera obietnice
.....
jeszcze daleka droga
dopiero stanąłem
na granicy wyobraźni
innego świata...

* * *

Nikt
mi nie mówił
kocham cię
.....
tylko On
szorstkim
krzyżem
codzienności
znaczył
ślady krwią
.....
choć
mi o tym
nigdy
nie powiedział...

2021

* * *

Boję się
obudzić
niech trwa sen
zanim wrócę
do rzeczywistości
niespełnień
niespełnionych...
osaczony chodzę
z kąta w kąt
w swoim świecie
związany siecią
samotności
słów zranionych
otulony płataniną myśli...
boli serce
choć nie umieram
idę
ale nie osiągam
celu
.....
modłę się
abym się obudził
zobaczył
twarzą w twarz
świat prawdziwy
do którego tęsknię...

2021

Pochwała starych kobiet...

Stare kobiety
w drewnianym kościółku
obsiadują
jak dojrzałe kwoki
grzędy kościelne
dostojne ławki
nieudolnym gdakaniem
modlitwy przywołują niebo...
w swoich obszernych
ukwieconych chustach
zasłaniając uciekający
osiwiałą świat
jasnością
przybliżają niebo...
na artretycznych kolanach
pozostawiają ślady
znaczone paciorkami różańca...
na koniec światłem gromnicy
drżącymi dłońmi
wyznaczają kres
drogi która przed
.....
stare kobiety
ratują świat...

2021

Popielec...

Posypał się
popiół
z przestworzy
popłynął strumieniem
szarej rzeki
w zakolach stawał
uspokojeniem
to znów płynął
w zawirowaniach
tonął... nieustannie
przez wieki...
spadał kamieniem
stromych stoków
lawiną słabości
porażał
ranił...
to znów
na ramionach
bezsilnych
wznosił w górę
aby w promieniach słońca
rozjaśnić
smutną twarz
grzesznika...

2021

Nawrócenie...

Wszedłem
na pustynię
pośrodku miasta
gdzie jak sądziłem
znajdę Boga i ciszę...
był tam diabeł
podobny do ludzi
harcował
w nieogarnionych przestrzeniach
hałaśliwych ulic
porażał oczy
był przekonany
że to jego świat...
zmęczony
przysiadłem w cieniu
świątyni
gdzie Nierozpoznany
Obieżyświat
w szatach pokutnych
okrwawionych
niepocieszony czekał...
za nim w pewnej odległości
szli ludzie w karnawałowych
maskach...

2021

Miłosierdzie...

Będzie dobrze
nawet gdy serce czarne
popękane grzechem
ręce puste nie zatrzymają
nawet powietrza
myśli porwane przez wiatr
nie wyjaśniają
nogi zatrzymane w czasie
nie podążają do...
stopy zranione krwawią
znaczą ślad

.....

On w agonii
z przebitym sercem
nadal kocha
ramionami ociekającymi
krwią
tuli brudne dziecko
które pragnie czułości...
nogi przebite
pasterza ciągle
prowadzą... do
krain które pragnieniem
nadziei...

2021

Wiosna...

Idzie wiosna
jest na progu
otwiera kluczem
dzikich kaczek
zamknięte dotąd drzwi...
w małych kałużach
przegląda się
wędrujące niebo...
w mikroskopijnych
błotnych jeziorkach
oświetlonych
promieniami słońca
bawią się dzieci...
gdzieniegdzie
przytulone do szarych
pochylonych płotów
nieśmiało
ciekawe świata
wyglądają przebiśniegi...

2021

Przypowieść...

Zapytał ślepiec
prowadząc ślepcę
dokąd idziemy?
ktoś podpowiedział...
zapytaj wiatru
on zna kierunek
zapytaj ciszy
ona najgłośniej mówi
nie pytaj filozofa
nie da odpowiedzi
w supełki poplącze
każdą myśl
nie pytaj serca
zbyt spoufalone
.....
na końcu
zapytaj Tego
co na rozstajach dróg
frasobliwie дума
wie wszystko
jest alfą i omegą
choć taki niepozorny
zatopiony w myślach...

2021

Trzy góry...

Życie jak trzy góry
niekoniecznie wysokie
na które człapiąc
z trudem wchodzę
łapiąc zadyszkę...
Moria
otoczona szarością
mgieł straszy
tu Abraham
wyznał wiarę
Izaak uratowany
nie skakał z radości
uznał nadaremność trudu
gdy wnosił na ramionach
swoje przeznaczenie...
Tabor
dotykał słońca
przemieniał duszę
promieniał...
czując się dobrze
postanowiłem zbudować
namioty chcąc pozostać
na zawsze...
gdy zszedłem w doliny
sądząc że mam nieco wytchnienia
mój anioł przewodnik

zaprowadził mnie
na górę szkieletów
gdzie hulał wiatr
śpiewał tylko żałobne pieśni
a porządni ludzie
omijali ją z daleka
Golgota
wierzchołkiem
zanurzona w mroczność
miała kształt czaszki i złą sławę
postawiono tam krzyże
tylko jeden ociekał krwią
.....
u podnóża którego
zakwitły kwiaty
kształtem przypominając
Serce...
przechodnie
byli zdziwieni...

2021

Wielki Piątek...

Stanąłem
pod Twoim krzyżem
Panie
był opuszczony
taki samotny
płakał
krwawymi łzami

.....

przepraszam
Cię Panie
za niestosowność
ja się radowałem
przecuciem
że to coś
znaczy...

2021

Powołanie

Nie przybyłem
na Eliaszowym
ognistym rydwanie
z gwiazdzistego nieba
nie słyzałem wołania
z niebieskich otchłani...
może dostrzegłem
małe światełko
w zwężonych arteriach
serca które bardziej
zabiło z przerażenia...
na zimnym czole
poczułem
lekki powiew wiatru
echo słów
pójdź za mną
i motyl znak
który przysiadł
na gotyckim krzyżu
na potwierdzenie
...a niewidzialna ręka
podtrzymywała i prowadzi
aż po dzień dzisiejszy
więc jestem powołany...

2021

Ogrójec

Kamień
twardy i zimny
otulony czarnym całunem nocy
płakał
człowiek pod kołdrą urojeń
spał twardym snem
śniąc raj...
Bóg modlił się
o wsparcie człowieka
na próżno...
drzewa oliwne
pamiętając
nieskończoność czasu
czuwały gdy ból
przygotowywał się
na śmierć...

2021

Obcy...

Do mego domu
dotąd spokojnego
przyszedł Obcy
...nie przypominał ojca i matki
twarz zasłonił
maską mroku
nie był ani siostrą ani bratem
ani nawet dalekim krewnym
nie mówił tym samym językiem
nie znał obyczajów domu
za to narzucał swoją wolę

.....

dlatego
wyruszam w drogę
aby zbudować nowy
dom ze światła...
po innej stronie
świata...

2021

* * *

Szybują
znajome mi krajobrazy
na obłokach nieba...
widzę łąny zboża
kołysane w spracowanych
dłoniach ojca
który w niedzielne popołudnie
doglądał gospodarskim okiem
czy dojrzały do żniw
w zielonym morzu traw
zanurzam rozgorączkowaną
głowę porośłą stokrotkami
płynę do krainy marzeń
modląc się aby się spełniły
...wspominam podpłomyki
pieczone na rozgrzanej blasze
ku uciesze dzieci

2021

Dodawanie...

Miłość do miłości
prawdę do prawdy
jeden uczynek do drugiego
żał do żalu
smutek do smutku
rzeczy do rzeczy
i tak w nieskończoność
błędne koło
.....
wreszcie Jezusa
do życia
zamiast odwrotnie...

2021

Tryptyk...

Jestem w drodze
z Jeruzalem do Emaus
chcąc uciec od zjaw
pragnień neodparty
szukałem znaków
kładałem brudne palce
w rany Nierozpoznanego
gdy je wyjąłem
pozostały ślady
ludzkiej krwi
nie przekonały mnie
pozostałem w zdziwieniu
za przeźroczystą ścianą
zwątpień

.....

gdy
zasiadłem do stołu
łamać praśny chleb
i przelewać krew
z kielicha istnienia
zostałem przekonany
o Obecności
pełen zdumienia

.....

wszystko stało się
początkiem
zostałem odnaleziony
dlatego
jestem w drodze
z Emaus do Jeruzalem
miasta przeznaczenia
z którego ciągle uciekam...

2021

Impresje pochmurnego poranka...

Zagubiony
w wielości znaczeń
nie wiem co czuję
w głębinach przepastnych
gdzie przepływają deszczowe
chmury mojego ja
gdzie ciemno
a tylko na chwilę
wschodzi słońce
błąkam się samotny
z lękiem na dłoni
nie wiem dokąd
zaprowadzi serce...
pytam a nie otrzymuję
odpowiedzi zawisły
w ciężkim powietrzu lata
rozbieram na części
gramatycznym szyfrem sensy
i coraz większa gmatwanina
myśli
.....
najgorsze
że tak niewiele rozumie
i o nic nie pyta...

2021

* * *

Buduję dom
mój własny
jaskółcze gniazdo
pod strzechą nieba
ze słów obrazów pejzaży
trawy i błota

.....

teraz
mebluję sensory
w czterech kątach
jak krzesła
ustawiam znaczenia
aby pozostać w zamyśleniu
zamieszkać
być u siebie...

2021

Milczenie

Świat pewnie oszalał
staął na głowie
zrobił fikołka
pozamieniał kolory
słowa potraciły sensy
prawie niczego nie tłumaczą
stałem nad ciemnym brzegiem...
dlaczego więc
milczysz Panie
nie płaczesz
nie krzyczysz
gdy łódź tonie
dryfuje po bezkresnym niebie
oceanie zimnym
żagle nie zatrzymują już wiatru
nie wiedzą dokąd...
a Ty śpisz zmęczony
człowiekiem i światem

2021

Utracona tożsamość...

Kim byłem wczoraj?
miałem
imię i nazwisko
ojca i matkę
nawet dom
taki realny
choć ze snów
drzewo które posadziłem
aby się zakorzenił
ulicę przy której mieszkałem
nie pamiętam jak długo
pewnie przez wieczność
i pod jakim numerem

.....
kim jestem dziś?
życie zatoczyło koło
zatarło przeszłość
zabiera przyszłość
na rozlewiska słów
na końcówkach kabli
gubi znaczenie
nie pamięta imienia ani nazwiska
...tożsamość utracona
w świecie zatraconym

2021

Genotyp...

Nastali mali ludzie
potem jeszcze mniejsi
następnie przyszli olbrzymi
z biblijnych kart
mieli zmienić świat
nie stał się lepszy

.....

nasienie z nasienia
wielkość z wielkości
małość z małości
oto porządek światła
zaczarowany krąg...
okazuje się że nic
nie jest dziełem przypadku
tylko miarą serca
taka kolej rzeczy...

2021

* * *

Budują
domy z betonu
żelazne konstrukcje
windy niosące do nieba
podobno odporne
na trzęsienia ziemi
i fale tsunami

.....
ja zbudowałem z piasku
tylko dla siebie
jak sądziłem
na krótki czas
zajęło mi to całe życie
ptaki mogą go rozdziobać
ziarenka roznieść
na cztery krańce świata
i nikt ich nie znajdzie
lekki powiew wiatru zburzyć
kruche ściany marzeń...
gdy wchodzę do niego
aby zamieszkać
muszę nisko pokłonić się
progom
duszę zniżyć do ziemi
usłyszeć jak płacze
potem spokojnie zasnąć...

2021

Trzy odłony tego samego zdarzenia...

Ja syn Maryi i Józefa przyszedłem do swego miasta.

Zostałem zauważony jak się zauważa przybysza lub przechodnia.

Znali moją matkę i ojca. Także mnie ze słyszenia i lat dzieciństwa.

Więści które do nich dochodziły budziły zdziwienie i zazdrość. Szeptali pokątnie skąd on to ma

przecież był taki zwyczajny i normalny.

Jeden z nas.

Ciało z ciała krew z krwi. A więc nasz swój choć obcy.

.....

Ja Syn Boga przyszedłem do swojego miasta.

Powitali mnie z wrogością i zwątpieniem.

Nie wiedzieli że rozmnożyłem chleb który jedli do syta. Chromi i paralitycy tańczyli z radości.

Niewidomi mogli zobaczyć matkę i ojca.

Nawet nie wiedzieli

że za nich umarłem i zmartwychwstałem.

Chcieli mnie jeszcze zabić.

Przeszedłem obok niezauważony.

Błąkam się aż dotąd. Samotny i bezdomny.

.....

Ja Przyjaciel przyszedłem do wielkiego miasta
pełnego zgiełku i zabawy.

Jak sądziłem do swoich.

Wielkie było moje rozczarowanie. Prawie nikt
mnie nie rozpoznał.

Nie znają już mojego imienia ani mego głosu.

Niewielu przyszło się przywitać.

Zajęci sobą na wiecznej zabawie świata

nie rozpoznali żebraka co prosił

o łyk miłości

leżąc przy wejściu do luksusowej restauracji.

.....

Ja Bóg zastanawiam się czy nie trzeba mi będzie
jeszcze raz umrzeć na peryferiach wielkiego miasta.

Nie boję się śmierci ani cierpienia

lecz obojętności – czy zauważą...

2021

Burza

Wypłynąłem
na jezioro zwątpień
którego fale sięgały nieba
targany wiatrem przeciwności
na swej łódce z łopianu
wpłynąłem w sam środek
burzy oka cyklonu
Sternik spał zatopiony
w innej rzeczywistości
nieziemskiej i nierealnej

.....
gdy się obudził
był zdziwiony moją
małą wiarą
a gdy dotknął
rozpalonego strachem czoła
wszystko się uspokoiło
mogłem płynąć na drugi brzeg
mego serca... do spokojnej przystani
ducha...

2021

Portrecista

Narysuj mnie Panie
najprostszą kreską czarno-białą
czasem kolorową
na uspokojenie
na szarym płótnie życia
Oblicze swe namaluj
moją bliźniaczą twarz...
narysuj mnie Panie
niewidoczną linią miłości
rozpoznaną sercem
niesioną w brudnych dłoniach
wiarą wielkości ziarenka...

2021

* * *

Tak niedaleko zostało
do świtu
tylko kilka kroków
a może tysiąc
mały ułamek czasu
a może wieczność
kilka oddechów
łapanego z trudem
powietrza
kilka stromych schodów
na szczyt

.....

potem
tylko blask słońca
białe noce
zieloność łąk
spokój serca
sen nieskończoności
w pierzastych obłokach
nieba

.....

prawie
nie do uwierzenia
a jednak pewność
słodkość plastra
miodu spływającego
między palcami dziecka
w ogrodzie pszczoł...

2021

W. Piechota w swoich tekstach w nowy sposób spogląda na wydarzenia biblijne, odzierając je niejako z patosu, który nadaliśmy im przez stulecia. Pozbawia lśniącego lukru, poświaty ze złocień, wyszukanych ornamentów i promienistych aureol, uwyzwyczajnia, ale nie pozbawia sacrum i wpisuje w historię każdego człowieka, a przez to podkreśla ich fundamentalne znaczenie.

W wierszu *Podróż do Króla* opisuje wędrówkę do Dzieciątka, ale na wędrowców nie wybiera trzech magów, znanych z *Ewangelii*, nie nazywa ich mędrkami ani królami. Wychodzą oni po prostu ze swoich domów, a nie z pałaców i podążają za gwiazdą, jedynie przeczuwając słuszność peregrynacji. Poeta sięga tu po lirykę narracyjną i wyznacza osobie mówiącej rolę obserwatora czy swoistego sprawozdawcy tej podróży, która może być udziałem wybrańców, ale i każdego z nas. Zaczyna się nocą, a więc w czas tajemniczy i niespokojny. Uczestnicy mają wiele niepewności, nie znają przecież tak naprawdę kresu wyprawy, zawierają jedynie gwiazdom i swoim sercom. Poeta prowadzi ich przez pustynię, by doświadczyli niebezpieczeństw, strachu i bliskości nieba, które – paradoksalnie – właśnie wtedy jest na wyciągnięcie ręki, co sugestywnie opisuje metafora: *Gwiazdy srebrne ziarenka piasku leżały u stóp...*

Sprawozdawca towarzyszy podróżnikom, gdy wchodzi do *miasta rozbudowanego* i wreszcie, gdy na jego peryferiach w *skromnym domku* znajdują Dziecię. Nie mają już wątpliwości, strudzeni niepewnością, jednak osiągają cel: *złożyli wyznanie wiary*. To przełomowe wydarzenie dzieje się o świcie. Wędrowcy po okresie ciemności doznają swego rodzaju iluminacji, nie tylko dlatego że nastał ranek, ale przede wszystkim dlatego że ujrzeli prawdziwą światłość. Podmiot liryczny podsumowuje ich wędrówkę jednoznacznie: *Inną drogą wrócili do siebie*. Nie wybrali tej samej, z obawy przed królem z miasta, ale przede wszystkim dlatego że spotkanie z Jezusem odmieniło ich samych. Życie wędrowców stało się inne za sprawą Dzieciny.

Relacja z podróży układa się w chronologicznie uporządkowane obrazy z symbolicznymi odniesieniami jakby filmowymi klatkami, które utrwaliły tajemnice, nadal nieodgadnione dla wędrowców do świtu. Plastyczność i dynamizm opisów jakby uwiarygadniają wędrownkę i umożliwiają nowe odczytanie motywu homo viator i jego podróży.

Poeta w tym celu używa metafor, epitetów, przeciwieństw, ale unika wyszukanej poetyckiej ornamentacji, konsekwentnie opowiadając zwięzłą historię.

Nie sposób w całej tej poetyckiej relacji z podróży nie dostrzec odwołania do ewangelicznej opowieści. Stanowi ona – oczywiście – czytelny kontekst, ale pozwala dzięki pomysłowi autora spojrzeć na nią inaczej. Wszyscy możemy stać się wędrowcami do Jezusa, poszukującymi go w odysei życia, targani niepewnościami i zwodzeni pozorami, podobni do tych, którzy w wierszu W. Piechoty podjęli się pełnej niewiadomych, trudnej wyprawy. Nawet *Maryja i Józef* – jak pisze poeta – *są w drodze*.

Poetycki baczny obserwator dostrzegł i innych wędrowców: *jakichś ludzi, którzy wyszli z cienia i mgły* i powoli zyskiwali tożsamość, obierając ten sam kierunek podróży, co wskazani wcześniej wędrowcy. Uważność artysty nie pozwala pominąć w tej relacji z wyprawy do Jezusa tych wszystkich, którzy nienazwani, niemal anonimowi, potrafią jednak sercem, intuicją rozpoznać prawdziwego Boga. Zauroczeni tajemnicą też podążają *ku nadziei*. To wrażliwość poety-wnikliwego, acz życzliwego człowiekowi, obserwatora współczesności ułatwia ich spostrzeżenie. Któż dziś potrafi z taką czułą uwagą patrzeć na człowieka i jego nieudolne poszukiwania?

Nie umyka bystremu oku reportera-poety fakt, że jedyną osobą, która nie podejmuje wędrownki do Króla, jest Herod. Znamy jego działania z ewangelicznego przekazu i źródeł historycznych. Autor pomija okrutne szczegóły, eufemistycznie zapisując, że niespokojny o swój los znajduje rozwiązanie, przynoszące zadowolenie i ukojenie. Przy tym nie ocenia Heroda, jedynie odnotowuje w swej relacji fakt

z jego dziejów, ale nieprzypadkowo w zakończeniu ekspozycji tę postać, podkreślając, że zrezygnowała z drogi do nadziei: *Pozostał nie skończył swej wędrówki*. Być może w jego losie zapisany został los tych wszystkich, którzy świadomie lub nieświadomie usuwają Boga, bo tak wygodniej, łatwiej, prościej. Iluż Herodów w świecie współczesnym, z zaangażowaniem godnym podziwu i chwały osławionego patrona, pieczołowicie eliminuje Jezusa nie tylko ze swego „prywatnego” życia, ale z przestrzeni społecznej, publicznej, spychając na peryferie kaplic i opustoszałych świątyń, w perspektywie dążąc do całkowitej eliminacji?

W omawianym tu utworze autor umiejętnie splata wątki biblijne z losami zwyczajnych ludzi, a dzięki temu sprawia, że czytelnik w tym poetyckim sprawozdaniu odnajduje także swoją historię i próbuje zajrzeć w głąb siebie, dokonać retrospekcji czy wręcz wiwisekcji, które pozwolą zadać pytania: na jakim etapie *podróży do Króla* jestem, czy w ogóle jestem w drodze? A być może i na nie odpowiedzieć. Jedno nie ulega wątpliwości, podmiot liryczny – ów spostrzegawczy, acz obiektywny, skupiony na rzetelnej relacji obserwator - podróżował z wędrówcami i *wraca do gwiazd już inną drogą*.

*

W jednej z recenzji poprzednich tomików książek Władysław Piechota został nazwany poetą ciszy i marzenia, który *chce śnić sny kolorowe*. Trudno z tym się nie zgodzić, zwłaszcza gdy przeczyta się najnowszy tomik, bowiem już jego tytuł wprowadza czytelnika w świat marzeń *w czasie nierzeczywistym tak nierealny że prawdziwy*, świat, w którym *życie wznosi się w górę i rozlewa wiecznością*. Autor tęskni za krainą ze snów, bo w niej spotyka *biblijnych gigantów którzy wciąż znaczą*, a perspektywa wieczności wydaje się najbardziej pożądana, gdyż pozwala odnaleźć właściwy cel życia tu i teraz. Nic więc dziwnego, że podmiot liryczny pragnie *zaczekać w zatoce marzeń, wylądować w porcie aniołów*, gdzie słowa mają dawną moc i *zbierają sensy w zdania*.

Ks. W. Piechota właśnie słowoczyni tematem wielu swoich tekstów, mając do niego wyjątkowy szacunek, ale też z przykrością zauważa jego dewaluację, niemoc, wieloznaczność.

Ubolewa, że słowa
stały się jak bezlotne ptaki
pozostając przy ziemi
zamiast wirować
w przestworzach...

Straciły siłę stwórczą, mądrość, piękno zapisane w Biblii,
a przecież słowo

stało się

Logosem... łączącym niebo i ziemię, dającym początek światu
i człowiekowi.

Niestety, dziś nie potrafi wyrazić myśli, rani i w *na-*
dętym wielosłowniu przestaje cokolowiek znaczyć, *zuży-*
te tonie w odmętach.. Te smutne spostrzeżenia wynikają
z uważnej obserwacji współczesnej rzeczywistości, w której
słowo, zwłaszcza w przestrzeni medialnej, zostało podpo-
rządkowane manipulacji i negatywnemu przekazowi, *zadep-*
tane przez przechodniów, ulegając deformacji, zatarło granicę
między prawdą a kłamstwem. Ks. W. Piechota tęskni za *sło-*
wami skrzydlatymi

niech nabiorą

mocy

aby znaczyć

niech płyną wartkim nurtem

znaczeń

[...]

.....
niech będą oczyszczającym

ogniem

zranionych...

Stanowią one dla autora nie tylko najwłaściwszy środek poetyckiego wyrazu, ale przede wszystkim sposób poznania tego, co jest poza czasem i przestrzenią, sposób obcowania z Tajemnicą, dotknięciem Logosu. Łączą więc w sobie doskonałość z ułomnością, precyzję z niedopowiedzeniem,

wzniosłość z nikczemnością. W. Piechota przyznaje, że
*gdy nie piszą się wiersze
to tak jakbyś
przystał żyć
i przestał
wędrować w odwieczność
wyobraźni
gdzie światy prawdziwe*

Być może mówi tu nie tyle o niemocy tworzenia przez artystę, ile o wyjątkowej, wręcz życiodajnej roli słowa w dziejach człowieka i ludzkości. Dziś roli niedocenianej, zafałszowanej, zapisanej jedynie w ocalającej pamięci poety, dlatego

*boli gdy nie piszą się
wiersze
aby wejść w głębiny słowa
światła i ciemności.*

Tym bardziej, że obraz otaczającej rzeczywistości jest daleki od marzeń:

*świat pędzi
w nieznane
w czarną dziurę
nieistnienia...*

W wierszu *Bejrut* autor nie tylko zapisuje w poetyckim sprawozdaniu tragedię libańskiej stolicy, zniszczone miasto staje się symbolem współczesnego świata obolałego, zdeformowanego, wołającego o ratunek. Niemal z reporterską wnikliwością ukazuje w tym krajobrazie, *w fali gruzowisk* sugestywny obraz współczesnego człowieka:

*szkielety ludzi
odartych z ciała
czekających na Zmartwychwstanie.*

Niemy świadek samotności i cierpienia, wstrząśnięty tym widokiem, przyznaje *ze wstydem na twarzy*, że także i on jest odpowiedzialny za to, co się stało.

W. Piechota wyraźnie wskazuje na zależność kondycji współczesnej cywilizacji od stanu ludzkiego serca. Określa

je jako połamane, zranione, zalęknione, dziurawe, smutne, a mimo to mówi *dobrze widzieć sercem, choć nie wiadomo dokąd zaprowadzi*, ale jego poruszenie zwiastuje nadzieję.

Upatruje ją konsekwentnie w Chrystusie:

gdy umiera

CZŁOWIEK

.....
nadzieja

tańczy na strunach

rozgrzanego powietrza

może powróci

promieniem słońca.

Do Niego zwraca się: *Uwiodłeś mnie Panie,*

Panie

zaceruj moje dziurawe serce

zszyj rozdarte blizny,

Dotknij mnie Panie.

Bezpośrednie, pozbawione hipokryzji zwroty do wyjątkowego adresata podkreślają szczerą, wskazującą autentyczną, żywą potrzebę spotkania z Chrystusem. Ks. W. Piechota z niebywałą wrażliwością dotyka zawitych relacji człowieka i Stwórcy. Z jednej strony ukazuje człowieka *na nieustannym narkotycznym głodzie miłości*, ale rozczarowanego Bogiem, nieodpowiadającego na natychmiastowe oczekiwania, z drugiej – Boga *szalonego z miłości*, który *niezauważony cichutko w kącie serca przysiada długo czeka jak w przepelnionej restauracji.*

Mimo ogromnego pragnienia wspólnej obecności, trudno im się odnaleźć:

Tyle razy

telefonowałeś

do mnie Panie

z tamtej strony

nadziei

nie odebrałem

zajęty

myślałem później

*oddzwonię
nie zrobiłem tego nigdy...*

Autor zwraca uwagę czytelnika na niezmienną obecność Boga tu i teraz: *jesteś tak blisko Panie*. W wierszu *Nawrócenie* nazywa go *Nierozpoznanym Obieżyświatem*, który nieustannie czeka w cieniu świątyni, mimo że człowiek go nie zauważa.

Ks. W. Piechota w swych tekstach zagląda do ludzkiego wnętrza i odkrywa w nim *alpinistę z Bożej łaski*, który chce *wejść na górę doskonałości*, a *szukając światła schodzi w najgłębsze ciemności*. Widzi w nim *Hioba udręczonego*, *celnika z urodzenia*, *żebraka proszącego o mały łyk miłości* i marzyciela budującego dom z marzeń i gwiazd. Poeta nie bez powodu wskazuje dom jako miejsce ludzkich zabiegów i pragnień. Dom przywołuje wspomnienia niemal baśniowego mikroświata, pełnego cudowności i sekretów, serdecznej czułości matki i spracowanych dłoni ojca, gdzie słowa *unoszą się w powietrzu*

dmuchawce

atramentowe. Jednak nadaje domowi ważniejsze znaczenie, nazywając go *miejscem przeznaczenia*, do którego konsekwentnie dąży: *Każdego dnia buduję dom*. W tym procesie – na ogół niełatwym – odnajduje nie tylko pamięć przeszłości, ale przede wszystkim tożsamość, ponieważ dociera do Chrystusa i dopiero wtedy może *być u siebie* i wiedzieć, *kim jest*.

W wierszu *Gwiazda* autor pisze:

*Zapaliłem
na bezkresnym niebie
świecie nieskończonym
[...] gwiazdę
[...]
wskazuje drogę
zabłąkanym
zagubionym
aby trafili
do Domu...*

celu wędrówki, marzeń, synonimu szczęścia. Jednak w utworze *Tryptyk* stwierdza:

*Jestem w drodze z Emaus do Jeruzalem
miasta przeznaczenia
z którego ciągle uciekam.*

Człowiek w tekstach ks. W. Piechoty to nieustanny homo viator wyruszający w *podróż nieznaną*, pragnący *przejsć krainę marzeń* *przekroczyć Rubikon serca* *aby zobaczyć więcej*, wreszcie - jak autor - *zachwycić się Niewidzialnym i zbudować dom ze światła i słowa*, by poczuć się bezpiecznie.

A.R.

Spis treści

Bajka o duszy.....	5
Jerycho.....	6
Dziś.....	8
Ulatują słowa.....	9
Idą.....	10
Jakiego koloru	12
Żałuję	13
Pragnienie.....	14
Requiem.....	15
Czy można	16
Woła	17
Smutek.....	18
Filozof z głową w chmurach	19
Miłość	20
Eucharystia i dziecko	21
Dobrze.....	22
Chciałbym.....	23
Emaus.....	24
Boję się.....	25
Zapiski.....	26
Nie wszedłem	27
Uciekły.....	28
Święty Gabrielu	29
Wiem	30
Dom.....	31
Anioły	32
Wyszły	33
Fantazje.....	34
Zdziwienie.....	35
Tylko	36
Adwent.....	37
Niech cię	38

<i>Gdzieś</i>	39
Autobiografia	40
Cudowna.....	41
<i>Czy można</i>	42
<i>Kiedy</i>	44
<i>Bardzo chciałem</i>	45
<i>Co</i>	46
<i>Zima</i>	47
<i>W pustostanach serca</i>	48
<i>Chciałem</i>	49
<i>Ja</i>	50
Słowo	51
Dotyk.....	52
Wielki Post	53
Jezus i Samarytanka	54
<i>Chryste</i>	55
Czułość.....	56
<i>Panie</i>	57
<i>Jest</i>	58
<i>Są</i>	60
Rozrachunek... ..	61
<i>Ogród Oliwny</i>	62
<i>Wielkanocna</i>	63
Wędrowcy donikąd... ..	64
Reportaż o bezdomnym... ..	66
<i>Miasto</i>	68
<i>Umarli</i>	70
<i>Gdy się budzę</i>	71
<i>Wiatr</i>	72
Wspomnienie JP II	73
<i>Są</i>	74
<i>Zaciekawiony</i>	75
Wniebowstąpienie	76
<i>Słowa</i>	77
Jubileusz.....	78
Imperatyw.....	79

<i>Lubię</i>	80
<i>Patrzę</i>	81
<i>Człowiek</i>	82
<i>Czekałem</i>	83
<i>Mówią</i>	84
<i>Był</i>	85
<i>Wyruszam</i>	86
<i>Ja alpinista</i>	87
<i>To było dawno ale jakby wczoraj</i>	88
<i>Bóg ukryty w człowieku zasłaniając twarz</i>	88
<i>Wiem</i>	90
<i>Kobieta zielna</i>	91
<i>Boże</i>	92
<i>Czy to koniec</i>	93
<i>Prośba</i>	94
<i>Częstochowska</i>	95
<i>Wiosenny wierszyk</i>	96
<i>Acedia</i>	97
<i>Na rydwanach</i>	98
<i>Nieplanowane spotkania</i>	99
<i>Smutny wiersz</i>	100
<i>Świat po zagładzie</i>	102
<i>Osamotniony</i>	103
<i>Pytasz</i>	104
<i>Ja</i>	105
<i>Kuszenie</i>	106
<i>Gdy</i>	107
<i>Uwiodłeś mnie Panie</i>	108
<i>Nostalgia</i>	109
<i>Matko siewna</i>	110
<i>Szedł</i>	111
<i>Utracone</i>	112
<i>Bejrut</i>	113
<i>Pieśń nad pieśniami</i>	114
<i>Tyle razy</i>	115
<i>Nie dręczmy słów</i>	116

<i>Nie mogę cię zatrzymać</i>	117
<i>Wiaro moja</i>	118
<i>Gdzie</i>	119
<i>Wieczorny spacer</i>	120
<i>Cóż znaczy</i>	122
<i>Szukam światła</i>	123
<i>Boli</i>	124
<i>Czy</i>	125
<i>Przewędrowałem</i>	126
<i>Lęki</i>	128
<i>Jestem</i>	129
<i>Lubię</i>	130
<i>Świat</i>	131
<i>Człowieczy los</i>	132
<i>Różaniec</i>	134
<i>Dziwi</i>	135
<i>Ogród Oliwny</i>	136
<i>Są sny ze snów</i>	137
<i>Jestem</i>	138
<i>Być wolnym</i>	139
<i>Zgubiłem klucz</i>	140
<i>Liryczny świat</i>	142
<i>Buty</i>	143
<i>Zapis miłości</i>	144
<i>Oczy zmęczone</i>	145
<i>Gwiazda</i>	146
<i>Szczęście i marzenia</i>	147
<i>Trzej królowie</i>	148
<i>Objawienie</i>	149
<i>Podróż do Króla</i>	150
<i>W moim</i>	152
<i>Cienie</i>	154
<i>Jeszcze przede mną</i>	155
<i>Biblijne impresje</i>	156
<i>Obraz</i>	157
<i>Znalazłem</i>	158

<i>Zatrzymały się słowa</i>	159
<i>Ja celnik</i>	160
Stan nieważkości.....	161
Dziecko Hioba... ..	162
Ziemia obiecana.....	163
<i>Nikt</i>	164
<i>Boję się</i>	165
Pochwała starych kobiet... ..	166
Popielec... ..	167
Nawrócenie... ..	168
Miłosierdzie.....	169
Wiosna... ..	170
Przypowieść.....	171
Trzy góry... ..	172
Wielki Piątek... ..	174
Powołanie	175
Ogrójec	176
Obcy... ..	177
<i>Szybują</i>	178
Dodawanie.....	179
Tryptyk.....	180
Impresje pochmurnego poranka... ..	182
<i>Buduję dom</i>	183
Milczenie	184
Utracona tożsamość... ..	185
Genotyp... ..	186
<i>Budują</i>	187
Trzy odsłony tego samego zdarzenia... ..	188
Burza	190
Portrecista.....	191
<i>Tak niedaleko zostało</i>	192

